

TRUYỆN KINH DỊ CHỌN LỌC

Mộng Thu

www.minhkhair.com.vn

Trăm

HOÀNG QUÁT BẢN THANH HÓA

Nợ Trần

Mộng Thu

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

NỢ TRẦN

Thấm vừa đi vừa ngoái lại nhìn đằng sau như có vẻ lo âu, hồi hộp điều gì lắm.

Mặt trời đã lặn từ lâu, bóng tối bao trùm xuống làng mạc ruộng vườn. Ở cái vùng quê heo hút này, mới độ bảy giờ tối mà đã im lìm vắng lặng như lúc nửa đêm.

Thỉnh thoảng có một vài tiếng chó sủa xa xa, tiếng một đứa bé quấy khóc, tiếng hát ru hời hoặc lời quát mắng của ông cha bà mẹ nào đó văng lên rồi lại trả về màn đêm cái vẻ lặng thầm u tịch muôn thuở của nó.

Đi tới gần cuối xóm, Thấm dừng chân trước một ngôi nhà ngói ba gian cũ kỹ có hàng rào bằng cây dâu bụi vây quanh.

Tiếng chó sủa rộ lên làm chủ nhà vội vàng bật đèn rồi có tiếng dép lê xềnh xệch ra mở cửa.

- Đứa nào đó bây?

Có tiếng người đàn ông cất lên hỏi to.

Thấm nói nho nhỏ:

- Dạ thưa... con, thằng Thấm đây!

Ông già có vẻ mừng quýnh:

- Trời! Mày đó hả Thấm? Mày đi đâu lâu dữ đến giờ mới quay về? Tao với bà nội mày khóc chờ muốn mòn con mắt, muốn đui con mắt...

Rồi ông vội vàng mở bung cánh cửa để ngọn đèn dầu hỏa leo lét trong nhà hắt chút ánh sáng ra bên ngoài.

Ông gọi to:

- Bà ơi! Bà nó ơi! Thằng Thấm nhà mình về rồi nè!

Vừa dứt tiếng ông quay sang Thấm, giục giã:

- Vô, vô đi con! Bà nội mày thấy mày về, bà mừng phải biết đó ghen mậy!

Thấm nhanh chân chui tọt vào nhà, ông già cũng đóng cửa lại rồi riu rít bước theo chân thằng cháu nội.

Ngôi nhà này là nhà của vợ chồng ông Tư Bường, tuổi đã ngoài sáu mươi nhưng hiếm hoi đường con cháu.

Hai vợ chồng ông chỉ có hai người con, thằng con trai lớn đi lính chết trận, bỏ lại một cô vợ trẻ với cái bào thai bảy tháng trong bụng.

Hai tháng sau ngày chồng chết, cô sanh ra một thằng nhỏ kháu khỉnh, giống cha như khuôn đúc, bà nội nó đặt tên là thằng Thấm.

Khi Thấm lên hai tuổi thì má nó bỏ nhà đi theo một gã lái buôn xuôi ngược ở khắp vùng sông nước.

Từ đó Thấm sống với ông bà nội và một người cô ruột.

Cô Hiên, con gái của vợ chồng ông Tư Bường là một cô gái khá xinh nhưng trí não lại có vấn đề. Tuy đã bước vào tuổi thiếu nữ nhưng mọi hành động và suy nghĩ của cô lại rất ngờ nghệch, giống như một đứa trẻ lên năm.

Cả thời niên thiếu của mình, Thấm và cô Hiên chơi với nhau rất vui vẻ.

Tuy lớn hơn Thấm đến mười tuổi nhưng lúc nào cô Hiên cũng bị Thấm ăn hiếp và tranh giành đồ chơi cũng như quà bánh. Được cái cô Hiên rất hiền, cái gì cũng sẵn lòng nhường cho Thấm nên ít khi có xung đột xảy ra. Họa hoằn lắm mới nghe cô Hiên òa khóc rồi chạy đi mách mẹ, nhưng khi bà Tư cầm roi tới định quất vài cái lên mông thằng cháu nội ngỗ nghịch thì cô Hiên lại khóc ré lên không đồng ý.

Thằng Thấm được nước, ngày càng lấn lướt người cô ruột không may của nó.

Một buổi trưa vắng vẻ, hai cô cháu dẫn nhau đi hái trái bần chua ven sông, thằng Thấm vì tranh mấy trái lớn đã xô cô nó lọt tõm xuống sông. Nó thì mê mải với đồng "chiến lợi phẩm", trong khi Hiên ngụp lặn chới với dưới nước mà không ai biết.

Đến khi sức nhớ lại cô Hiên, thằng Thấm xanh mặt khi thấy mặt nước đã lặn trang không còn một gợn sóng.

Tuy còn nhỏ nhưng nó cũng lờ mờ đoán ra chuyện gì rồi, nó ù té chạy, vừa chạy vừa gào khóc vang trời:

- Cứu... cô Hiên... cô Hiên... lọt sông rồi!

Khi người ta vớt được cô Hiên lên thì người cô đã trắng bệch, bụng trương phình đầy nước...

Thằng Thấm sợ hãi nép mình trong khe cửa nhìn mọi người vô ra nhà nó với vẻ khẩn trương kỳ lạ.

Rồi chiếc quan tài sơn màu đỏ được mấy người anh bà con xa của nó chở về đặt ngoài hành lang, và rồi người ta đặt cô Hiên vào đó sau khi chắt vào đó đủ thứ đồ linh tinh mà nó không tài nào hiểu nổi.

Ở vùng quê của thằng Thấm, những người chết trôi không được mang xác vào nhà, mà phải tẩn liệm và đặt quan tài ngoài hành lang, ngoài sân để tránh tai họa tiếp theo.

Nó thấy ông bà nội nó khóc quá nên đâm hoảng. Nhìn cây roi mây vắt trên vách, chỉ nhỏ như ngón tay nhưng mỗi lần ông nội nó vút vào mông là nó đau quắn quít, thằng Thấm sợ lắm.

Nó biết nó vừa gây ra một tội lỗi tày đình mà không ai có thể tha thứ cho nó, không ai có thể bênh vực nó được!

Chắc chắn khi rảnh tay rảnh chân, thế nào ông nội nó cũng lấy cây roi mây ấy để xử tội nó.

Sợ hãi, lo âu... thằng Thẩm lặng lẽ chuồn ra khỏi nhà bằng lối cửa sau.

Nó một mình lúp xúp chạy dưới nắng chiều quê vàng ruộm, băng qua cánh đồng lúa mới cắt còn trơ gốc rạ... Nó chạy như vô định, nó không biết trốn vào đâu mới có thể thoát khỏi cây roi mây đáng sợ của ông nó. Nó chỉ biết chạy thật xa, càng xa càng tốt.

Và thằng Thẩm cứ thế mà chạy, chạy mãi miết, đến lúc nó mệt lả người khuyu xuống thì đã cảm nhận được làn gió mát rượi thổi từ mặt nước sông lên.

Cả người nhóp nháp mồ hôi, cổ họng khô khốc, thằng Thẩm cố gượng dậy lê bước ra bờ sông. Nó gần như nằm nhoài người sát mé bờ, giơ hai cánh tay khẳng khiu ra để vốc từng vốc nước đưa lên miệng uống và áp bừa lên mặt cho đỡ mệt.

Nó lật ngửa người ra nằm thở dốc một hồi rồi mới từ từ ngồi lên rửa tay chân mặt mũi.

Mặt trời sắp lặn sau lũy tre bên kia sông, phía chân trời ửng hồng rắng chiều trông thật đẹp mắt, nhưng hôm nay thằng Thẩm thật sự không còn lòng dạ nào để chiêm ngưỡng cảnh đẹp thiên nhiên nữa. Nó ngó đảo đảo, bất chợt thấy một chiếc ghe đậu sát bên bờ sông.

Mừng rỡ, nó nhảy phóc xuống, dút đầu vào khoang, ngó quanh không thấy một bóng người nào, nó đã quá mệt mỏi nên vội vã chui vào rồi ngã người ra nằm nép vào một góc.

Chiều tà gió thổi hiu hiu, cộng thêm cái sự rã rời của cơ thể khiến thằng Thẩm nhanh chóng đi vào giấc ngủ từ lúc nào nó cũng không hay.

Tối hôm đó vợ chồng ông Tư Bường phát hiện mất thằng cháu nội.

Cả xóm túa ra đi tìm. Đèn đuốc sáng rực cả làng trên xóm dưới, tiếng gọi ới ới, tiếng kêu gào thảm thiết và cả tiếng gọi hồn nữa khiến cả một vùng quê vốn dĩ rất yên tĩnh bỗng chốc náo loạn cả lên.

Người ta đi tìm dần ra xa, trên cánh đồng, dọc theo bờ sông đèn đuốc rợp trời nhưng bóng dáng thằng Thẩm vẫn im lìm không dấu vết.

Hai vợ chồng ông Tư Bường gần như sụp xuống hẫng khi phải chịu một lúc chồng chất hai nỗi đau: Đám tang con gái chưa kịp đem chôn thì tới chuyện thằng cháu nội, giọt máu cuối cùng của gia đình mất tích!

Chỉ mới sau một đêm, hai ông bà như già thêm hàng chục tuổi. Tóc cả hai bạc nhiều hơn, mặt mày hốc hác, hai hố mắt trũng sâu... Ai ai trông thấy cũng không khỏi cất tiếng thở dài thương xót.

Cả hai vợ chồng ông Tư Bường từ trước tới nay sống hiền hòa chân thật, quanh năm tay lấm chân bùn, chưa hề có điều tiếng gì xảy ra trong làng xã. Mọi người đều yêu mến quý trọng vợ chồng ông.

Vậy mà không hiểu sao hai ông bà lại phải hứng chịu liên tiếp những bất hạnh trong đời, để cho lá vàng phải khóc lá xanh, để khi bóng xế hoàng hôn phải vò vố một mình mang nỗi lo âu về thằng cháu trai lưu lạc...

Sau đám tang cô Hiên, hai vợ chồng ông Tư đã nhờ nhiều người và chia nhau ra đi đến các vùng lân cận để hỏi thăm tin tức và nhấn tìm thằng Thẩm, nhưng đi tới đâu cũng không nghe được một chút tin gì về nó. Nó như tự nhiên biến mất khỏi thế gian này vậy!

Người làng bắt đầu thêu dệt những chuyện ma quái rùng rợn. Rằng ngày còn sống hai cô cháu thẳng Thắm luôn đi đâu cũng có nhau, bây giờ cô nó bị ma da bắt mất, vì nhớ cháu nên đã lên về dẫn nó theo rồi.

Người ta đồn thổi rồi thêm thắt cho câu chuyện mỗi lúc một trở nên ly kỳ rùng rợn hơn.

Chỉ chưa đầy một tuần lễ sau thì các khu vực lân cận đều nghe kể về một chuyện rùng rợn chưa từng có:

Cô gái tên Hiên ở làng đấy, chết trôi khi vẫn còn là trinh nữ. Khi quan tài còn để trước nhà, đêm khuya người làng đi đám đã về bớt, chỉ còn một số ít, kẻ ngồi nhậu lai rai, người ngủ gà ngủ gật.

Bất chợt một anh thanh niên trông thấy nắp quan tài từ từ tự động mở ra, từ bên trong một cô gái tóc dài xõa gần kín mặt, cả người mặc bộ quần áo liệm trắng toát và rộng thùng thình nhẹ nhàng bước ra, đến bên chiếc phản nhỏ trong góc nhà nhấc bổng thằng bé đang nằm ngủ mê mịch lên rồi ôm nó chui trở vô quan tài. Khi cô gái đã nằm yên trong đó, nắp quan tài tự đóng lại.

Chàng thanh niên sợ quá hóa điên, miệng lúc nào cũng lảm nhảm những điều vô nghĩa... Nhưng những khi tỉnh táo lại thì anh ta kể rất rành mạch chi tiết sự việc, nhưng chẳng mấy ai tin.

Một vài người kể tai nhau xầm xì khi thấy vợ chồng ông Tư Bường vẫn chưa thôi tìm kiếm cháu:

- Tìm đâu xa cho mệt! Tui là ông, tui cho quật mồ con Hiên lên là tìm được thằng Thắm thôi mà!

Có người lại kể, đêm đó cô Hiên bước từ trong quan tài ra, đến bên chiếc phản nhỏ kêu thằng bé dậy rồi hai cô cháu nắm tay nhau dung dăng dung dẻ đi ra hướng bờ sông, tới sát mé nước, cô Hiên vẫn bình thản nắm tay thằng Thắm bước xuống, và cả hai đã bị chìm ngấm sau đó không lâu.

Bây giờ, cứ độ vào lúc nửa đêm, ai có việc đi qua đoạn bờ sông vắng vẻ ấy thường nghe tiếng cười đùa trêu giỡn của hai cô cháu thẳng Thắm - con Hiên.

Họ bảo hai đứa nó giờ làm ma da ở khúc sông này, chờ đến khi nào có người thay thế rồi mới được đi đầu thai.

Có người độc miệng lại kể: Đêm đêm, hai cô cháu thẳng Thắm áo quần đầu tóc ướm loai ngoi thường tìm tới những nhà ở ven sông để lục nôi tìm cơm cá.

Hai đứa vừa khua chén bát rổn rảng vừa cất tiếng rên hừ hừ làm chủ nhà dù có thức giấc cũng phải trâng mình nằm im rắng chịu, chứ không ai dám ngồi lên đánh động để xua đuổi hai đứa nó.

Vợ chồng ông Tư Bường đã đang đau khổ vì mất con mất cháu, giờ lại phải điếc tai vì những lời đồn đại vô căn cứ này nên cả ngày hai ông bà cứ ru rú trong nhà, có việc cần thiết lắm mới phải ra đường vì sợ phía sau lưng người ta xầm xì bàn tán.

Gần hai tháng trôi qua, hy vọng tìm được thằng Thắm đã tiêu tan theo mây khói, mỗi ngày ông Tư không còn đạp chiếc xe đạp cọc cạch đi dài theo các xóm ven sông để dò hỏi nữa.

Bà Tư cũng không thường xuyên chạy lên chạy xuống ủy ban xã để xem thông tin về các xác chết vô thừa nhận xung quanh địa phương.

Lưng hai vợ chồng già như còng hơn vì những nỗi đau dập dồn quá chùng to lớn đó!

Vậy mà bất chợt chiều nay thằng Thẩm trở về, hỏi sao ông Tư không ngạc nhiên đến vậy?

Bà Tư đang lầm rầm đọc kinh, nghe tiếng gọi toáng lên của chồng, bà giật mình khi nghe tới cái tiếng Thẩm quen thuộc mà mấy tháng nay bà quận lòng thương nhớ nó!

Bà Tư đứng bật lên, nhưng hai chân run run suýt ngã nhào trở xuống. Bà lập cập xỏ chân vào dép rồi bước như chạy ra nhà ngoài.

- Trời ơi! Thẩm! Thẩm... con về thật đó sao con?

Thằng Thẩm cúi mặt, ngó xuống chân mình, lí nhí đáp:

- Dạ thưa nội, con mới về! Ông bà nội tha lỗi cho con, đừng đánh con, con sợ lắm...

Bà Tư nhào tới ôm chặt thằng bé trong tay, khóc ròng:

- Trời ơi, cảm ơn trời phật đã đem con về lại nhà cho nội! Nội mừng còn không hết, nội không đánh con đâu....

Rồi chùng như thấy được ánh mắt lăm lét của thằng Thẩm ngó ông Tư, bà Tư quay sang chồng, hỏi:

- Không đánh nó phải không ông? Kia, ông trả lời mau lên đi cho cháu nó yên tâm! Ông xem thằng nhỏ sợ ông đến xanh cả mặt kia kia...

Ông Tư không vồ vập thằng cháu như vợ, nhưng thật ra trong lòng ông cũng chỉ muốn nhào tới ôm chặt lấy nó, để không phải mất nó một lần nữa!

- Ôi cháu nội yêu quý của ông, thằng đích tôn thờ phượng ông bà đây mà, giọt máu sau cùng còn lại của gia đình ông đây mà, làm sao ông có thể để nó phải sợ hãi đến vậy.

Ông Tư mỉm cười, mắt long lanh nước:

- Không đâu con, nội không đánh con đâu, con đừng sợ!

Ông bước tới vịn to ngọn đèn để trông cho thật rõ mặt thằng cháu thân yêu.

Mới hơn hai tháng xa nhà mà nó chùng như lớn bồng lên, ăn nói cũng đàng hoàng lễ phép hơn trước, duy có nước da của nó cứ xanh tái và mặt mày hốc hác lắm, không còn được cái vẻ hồng hào lúc trước.

Bà Tư trông thấy cháu mà xót xa trong lòng.

Bà hỏi:

- Thời gian vừa rồi con ở đâu vậy Thẩm? Con làm ông bà nội khóc thương khóc nhớ con đến mờ mắt đi rồi nè... Con ở đâu? Chắc vất vả đói khổ lắm hay sao mà con ốm nhom ốm nhách vậy con?

Bà Tư hỏi hết câu này tiếp sang câu khác không để cho thằng Thẩm kịp trả lời.

Ông Tư nhắc khẽ:

- Bà hỏi gì thì từ từ đi, để thằng nhỏ còn tắm rửa nghỉ ngơi nữa chứ!

Bà Tư giật mình sực nhớ:

- Ừ tôi quên mất chứ! Theo nội vô lấy quần áo nè con! Đồ đạc của con nội còn giữ y nguyên trong tủ cho con nè, không có gì thay đổi hết, vì nội tin sẽ có ngày con trở về mà, dù ai cũng khuyên nội hãy quên con đi, rằng con đã không còn sống nữa. Nhưng với nội, chỉ khi nào tận mắt nội chứng kiến, còn không nội cứ hoang mang...

- Bà ơi... Để cho thằng nhỏ tắm rửa, cơm nước đi rồi hãy nói tiếp! Còn nhiều ngày giờ mà...!

Bà Tư giật mình khi nghe tiếng chồng:

- Tôi lại quên mất!

Bà Tư cười giả lả rồi nắm tay thằng Thẩm kéo đi riết vô buồng.

- Nè, mặc bộ này được không con?

Bà Tư kéo hộc tủ lấy ra bộ đồ mà trước đây thằng Thẩm rất khoái: Cái áo thun ngắn tay có hình con cọp thiết bị trước ngực với cái quần cụt cùng màu với áo.

Thằng Thẩm đưa tay đỡ lấy rồi ngập ngừng, chỉ tay vào hộc tủ:

- Nội... nội cho con mặc bộ kia đi!

Bộ đồ nó đang chỉ là bộ mà Thẩm ghét nhất.

Bà Tư có vẻ ngạc nhiên, ngó sững nó một cái rồi cúi xuống lấy bộ đồ theo yêu cầu của nó.

Nhìn theo thằng cháu nội đi vào nhà tắm với dáng đi hơi rụt rè, bà Tư lẩm bẩm:

- Cái thằng!... Mới đi hơn hai tháng mà trở về coi bộ lạ lẫm với nhà này dữ a!

Bà ra nhà trước, kéo ghế ngồi cạnh ông Tư:

- Ông coi, thằng nhỏ sống khổ sở ra sao hồng biết mà ốm vậy hử trời? Tôi nghiệp cho cháu nội tôi quá, ông bà ở nhà thì đầy đủ sung sướng, nó còn bé thế mà đã một mình lưu lạc, khổn khổ làm sao!

Vừa than thở, bà Tư vừa sụt sịt khóc.

Ông Tư mắng:

- Nó đi mất cũng khóc, giờ nó về cũng khóc là sao đây?

Bà Tư liếc khẽ ông một cái nhưng cũng kéo tay áo lên chạm hai bên khóe mắt.

Chập sau thằng Thẩm tắm xong, nó mặc bộ đồ này tuy coi giản dị nhưng cũng vừa vặn, đẹp

mắt lăm, vậy mà hồng biết sao lâu nay không hề thấy thằng Thẩm đụng vô. Nay bỗng dưng nó đổi gu hồi nào cả hai vợ chồng ông Tư cũng không biết được!

Vừa thấy thằng Thẩm đi ra, bà Tư lật đật tới bên vuốt ve nó:

- Trời ơi, thằng cháu vàng ngọc của tui... Mới đây mà nó ốm chùng này rồi!

Rồi bà vội vàng kéo tay nó:

- Đi, đi theo nội xuống bếp, nội dọn cơm cho con ăn! Hôm nay có món cá kho măng mà con thích nhất nữa nè!

Thằng Thẩm lừng khừng đi theo bà Tư. Ông Tư nhìn theo hơi ngạc nhiên tự hỏi:

- Cái thằng thiệt lạ! Nó đi đâu mất một thời gian, giờ trở về nhà sao giống như người xa lạ cứ lơ lơ làm sao ấy!

Trong khi đó ở dưới bếp bà Tư lúi húi nhóm lửa hâm lại thức ăn cho thằng Thẩm. Mùi cá kho măng tỏa ra ngào ngạt, thằng Thẩm bất giác quay mặt đi lấy tay bịt mũi.

Nó và mấy miếng cơm rồi gắp ít cọng rau muống luộc, ngậ ngừng một chút rồi cứ thế mà ăn, không chấm vào đĩa nước cá giống như thói quen trước nay của nó.

Bà Tư xăng xái dẽ một miếng nạc cá thiệt to bỏ vào chén cho Thẩm, thúc giục:

- Ăn đi con! Cá tươi ngon lắm đó, nội mới mua hồi chiều! Con biết không, lần nào ăn món này ông bà nội đều nhớ tới con rồi khóc ròng, có ăn uống gì nổi nữa đâu... Con ăn nhanh lên, ăn cho no vào rồi lên nhà trên kể đầu đuôi sự việc cho ông bà nghe đi!

- Dạ!

Thằng Thẩm lúng búng trong miệng.

Nó ăn không được ngon miệng và nhất định không đụng tới miếng cá nào. Bà Tư rất đổi ngạc nhiên:

- Ủa, sao vậy Thẩm? Sao hôm nay con không ăn cá? Nội làm mặn quá hay sao vậy con?

- Dạ không!... Tại... tại lâu quá không ăn món này, giờ ăn lại con thấy tanh tanh...

Thẩm nói nhỏ.

Bà Tư gật gù:

- Ừ cũng đúng! Mà lâu nay con ở đâu vậy Thẩm? Sao con lại mất tích trong ngày hôm đó?

Bà Tư mới hỏi được câu đó thì đã nghe tiếng ông Tư:

- Nó ăn rồi thì hai bà cháu lên đây mà nói chuyện, ngồi chi dưới bếp?

Bà Tư vội vội vàng vàng thu dọn chén bát rồi dắt tay thằng cháu nội đi lên nhà trên.

Trước đây, những buổi tối thế này, ông Tư thường ngồi nhâm nhi mấy tách trà, bà Tư với cô Hiền nằm nghe ca nhạc cải lương từ chiếc radio cũ mềm nhưng âm thanh phát ra vẫn còn chất

lượng lắm. Thằng Thấm thì láu táu, khi trèo tót lên rút trà bắt chước ông nội uống từng hớp một, khi nhào xuống nằm chen vào giữa bà nội và cô, bắt bà nội gãi lưng hoặc mần trứng chí.

Mới vắng nhà hơn hai tháng, nhưng hôm nay nó dường như thay đổi hẳn.

Nó chừng chạc hơn nhiều, không còn láu táu trẻ con như trước nữa.

Nó nhắc ghế lùi ra một chút rồi ngồi xuống với vẻ khép nép, e dè.

Ông Tư hớp một ngụm trà rồi lên tiếng:

- Bây giờ con kể cho ông bà nội nghe đi. mấy tháng nay con đi đâu? Làm gì? Tại sao con lại để ông bà lo lắng kiếm tìm con vất vả biết bao nhiêu mà kể?

Bà Tư ngồi nhích lại gần thằng Thấm, đặt tay mình lên tay nó như muốn trấn an:

- Con cứ kể hết đi, ông nội đã hứa không đánh con roi nào đâu, con đừng sợ!

Thấm nhìn bà Tư trùu mến:

- Dạ... con xin kể! Hôm bữa đó... lúc đám tang cô út, con sợ ông nội đánh đòn nên bỏ chạy trốn. Con chạy hoài, chạy hoài, cuối cùng ra tới bờ sông. Mệt quá, con thấy chiếc thuyền ai đậu gần đó nên trèo lên lặn ra nằm ngủ. Chủ thuyền về lúc nào con không hay, mà người do cũng không biết có con trên thuyền. Vậy là ông ta chở con đi luôn. Đến sáng hôm sau con mới thức dậy, thì đã ở một nơi hoàn toàn xa lạ rồi! Con khóc lóc đòi về, ông chủ thuyền chừng đó mới biết đã chở con theo, ông nói ông không thể đưa con trở lại được, vì ông còn công việc phải làm cho kịp. Vì vậy ông đem con lên gởi vào một ngôi chùa gần ngay đó, dặn với nhà chùa rằng nếu có đò thuyền nào xuôi về bến ấy thì gởi giúp con về. Thế là con ở luôn trong chùa cho tới nay, sự cụ biết có thuyền về nên đem con xuống bến gởi về đây.

Ông Tư thở phào nhẹ nhõm. Vì dù sao nó được ở trong chùa ông cũng yên tâm hơn là lâu nay nó lẩn lóc ngoài đầu đường xó chợ.

Bà Tư mũi lòng sụt sịt khóc:

- Tội cho thằng nhỏ, mới tí tuổi đầu mà phải lạc loài nương thân nhờ cửa phật... Nó ăn chay, sức đang tuổi lớn mà ăn uống thiếu chất bổ dưỡng, hèn chi nước da tái mét, xanh chành! Thôi mọi việc đã qua hết rồi con, ngày mai nội mần thịt con gà hầm thuốc Bắc để tắm bổ cho con, chỉ vài ba ngày con sẽ lấy lại sức khỏe thôi:

Ông Tư gật gù:

- Ừ, bà lo bồi bổ cho nó. Rồi thư thư công việc thì tui với bà, dắt theo thằng Thấm tìm tới ngôi chùa đó để tạ người ta, dù sao người ta cũng có công nuôi dưỡng và dạy dỗ con cháu mình trong mấy tháng.

Bà Tư tán thành:

- Ừ ông nói đúng đó!

Rồi như chợt nhớ, bà reo lên:

- Mà công nhận chùa đó dạy thằng nhỏ hay thiệt hả ông? Từ lúc nó về tới giờ tui thấy nó tề chỉnh y như người lớn vậy đó, đâu còn cái vẻ trẻ con như lúc trước? Họ có cho con học hành

kinh kệ gì không con?

Mắt Thấm sáng lên:

- Dạ có chứ nội, con thuộc nhiều kinh lắm! Nếu nội thích, tối tối con đọc cho nội nghe!

Bà Tư vui mừng:

- Ừ, vậy là tốt quá rồi còn gì!

Ông Tư hỏi thêm:

- Ở chùa đó, ngoài việc học kinh kệ ra, con còn phải làm gì nữa không con?

Thấm đưa mắt nhìn chăm chăm vào ngọn đèn để trên bàn:

- Dạ... không, không làm gì nữa ạ!

Hai vợ chồng ông Tư mừng còn hơn trúng số độc đắc khi gặp lại thằng cháu nội, nên cả hai thay nhau hỏi nó đủ thứ chuyện đã xảy ra với nó từ ngày xa cách ngôi nhà quen thuộc.

Nhưng có lẽ thằng Thấm mệt nên nó chỉ trả lời nhát gừng, không có vẻ hăng say.

Mãi đến khi chiếc đồng hồ to tướng treo trên tường gõ boong boong đúng mười một tiếng, ông Tư vươn vai ngáp dài:

- Thôi, hai bà cháu vô ngủ đi, thằng Thấm coi bộ mệt dừ rồi kìa! Có gì ngày mai nói tiếp. Giờ tui cũng đi ngủ đây!

Bà Tư đứng lên, dắt tay Thấm vào buồng.

- Chui vô mừng đi con!

Thấy Thấm đứng lừng khờng giữa nhà, bà Tư giục.

Thấm chậm chạp vén màn chui vô, rồi chờ bà Tư vô xong, nó bắt đầu lom khom người xồm ẻm mí mừng xuống chiếu.

Nó làm việc chậm chạp và tỉ mỉ khiến bà Tư ngạc nhiên quá đổi:

- Con giỏi từ hồi nào vậy Thấm?

Mới cách đây không lâu, tối tối hễ vô ngủ là nó nhảy phốc lên giường, nhiều khi còn làm đứt phăng cả mấy đầu mùng làm bà Tư cần nhằn cử nhử.

Không ai tấn mùng thì thôi, nó cũng mặc kệ cứ để vậy mà ngủ bừa, có đâu như hôm nay, làm việc đó rất chi là cẩn thận.

Thấm tấn mùng xong nhẹ nhàng nằm xuống bên bà nội.

Bà Tư kéo Thấm sát vào lòng, xuýt xoa:

- Coi tay cháu kìa, lạnh ngắt như mới đi ngoài mưa vào vậy đó! Này, ủ trong tay nội cho ấm lên đi con!

Thằng Thẩm khẽ rút tay lại:

- Dạ... không sao đâu nội, nội ngủ đi!

Nói xong, nó nằm dịch ra một chút rồi quay mặt vào tường làm ra vẻ đang buồn ngủ lắm.

Bà Tư rất muốn ôm chặt nó vào lòng, nhưng thấy nó tỏ thái độ vậy nên bà đành thôi, nằm im nhìn vào lưng nó.

Nỗi vui mừng xúc động của bà Tư đã lắng xuống, và bà bắt đầu nhận ra những dấu hiệu là lạ nơi thằng cháu thân yêu.

Bà Tư thắc mắc, không biết thời gian nó sống ở chùa, nó đã được học hành dạy dỗ ra sao mà bây giờ nó trở thành một đứa trẻ ngoan ngoãn, lễ phép nhưng gần như nó không còn là nó nữa.

Nhịp thở của thằng Thẩm bắt đầu trở nên đều đều. Bà Tư biết nó đã ngủ, bà nhẹ nhàng ngồi lên ngắm nhìn khuôn mặt nó. Hai gò má bầu bĩnh bây giờ tuy có hơi gầy đi nhưng vẫn phẳng phất vẻ phúng phính trẻ con.

Bà Tư muốn đặt lên đó một nụ hôn nhưng bà sợ làm cháu thức giấc.

Bà cứ ngồi ngắm nhìn thằng Thẩm say mê, thỉnh thoảng bà lại sờ nhẹ lên đôi tay giá lạnh như băng của nó.

Tiếng gà eo óc gáy xa xa khiến bà Tư giật mình. Trời gần sáng rồi, mình phải ngủ một chút chứ. Bà Tư thầm nghĩ thế.

*
* *

Ở phòng kế bên ông Tư cũng đang ngon giấc.

Bỗng nhiên ông Tư giật mình vì nghe có tiếng chân rón rén. Ông là người rất nhạy với bất kỳ thứ tiếng động nào trong đêm.

Lắng tai nghe, ông cảm thấy dường như bước chân khe khẽ đó đang tiến về chỗ đặt bàn thờ đứa con gái xấu số của ông.

Rồi ông ngửi thấy mùi nhang thơm thơm lan tỏa khắp nhà.

Ôi, thật tội nghiệp cho thằng cháu! Từ lúc nó về, hai ông bà cứ hết hỏi han này nọ lại tới ép nó ăn thứ này thứ khác, không ai nhắc nó tới thắp nhang trước bàn thờ cô út nó vì sợ khơi dậy trong nó mặc cảm vì đã làm chết cô Hiên.

Cái thằng này lớn thiệt rồi! Nó đã biết nghĩ tới cô nó, đêm hôm khuya khoắt vậy mà không chịu ngủ, còn ra nhang đèn khẩn vái gì đây.

Ông Tư vừa toan cất tiếng gọi thằng Thẩm vô ngủ thì ông nhận thấy có tiếng khóc ri rĩ phát ra từ chỗ đó.

- Chẳng lẽ nó khóc cô nó sao?

Ông Tư ngồi dậy, vừa quơ chân xuống đất tìm dép, mà tai vẫn vừa lắng nghe tiếng khóc bên

ngoài.

Bỗng đâu một giọng hát du dương cất lên làm ông rợn da gà:

*“Em buồn cắt tóc đi tu
Nợ trần chưa dứt phù du tìm về...”*

Ông Tư thôi không tìm dép nữa, ông nhón chân đi thật khẽ ra ngoài.

Trên bàn thờ cô Hiên quả có mấy nén nhang vừa mới thắp nhưng không có một người nào ở đó.

Ông Tư quá đổi ngạc nhiên, rõ ràng vừa nãy ông còn nghe tiếng hát, bây giờ người hát biến đi đâu? Cửa nhà vẫn đóng kín, mà ông đang đứng chắn lối ra duy nhất để xuống nhà sau hoặc vô buồng ngủ của bà Tư. Vậy người đó biến đi đằng nào? Người đó là ai? Chắc chắn không phải thằng Thẩm rồi!

Ban đầu khi nghe tiếng chân và nghe mùi khói nhang, ông Tư cứ đinh ninh là thằng Thẩm thức dậy thắp nhang cầu nguyện cô nó, nhưng khi nghe tiếng hát, ông đã khẳng định không phải thằng Thẩm cháu ông!

Đó là tiếng hát của một người con gái!

Thế người đó là ai?

Ông Tư dụi mắt mấy lần liên tiếp rồi đứng ngó dáo dác xung quanh. Khi đã chắc chắn không có ai, ông vội đi tới bàn thờ, vịn cao ngọn đèn lên rồi bưng đi soi khắp nhà.

Cửa nẻo vẫn vẹn nguyên đâu có ai mở chốt. Mọi thứ trong nhà đều không có gì khác lạ.

Ông cầm đèn đi vô phòng bà Tư.

Hai bà cháu đều đang ngủ say, tiếng thở đều đều của thằng bé, tiếng ngáy nhè nhẹ của bà Tư khiến ông vừa an tâm vừa thắc mắc.

Đi một vòng quanh nhà, ông Tư trở lên nhà trên lấy bình thủy nước đổ ra pha trà ngồi uống tiếp.

Hơn năm giờ sáng, bà Tư giật mình thức dậy, lê dép lệt sệt ra nhà ngoài, nói với ông bằng giọng ngái ngủ:

- Sáng rồi hả ông?

Ông Tư hờ hững đáp:

- Ừ bà lo nấu cái gì đó cho thằng Thẩm ăn đi!

- Thằng nhỏ tội lắm ông à, tối ngủ rất say, chắc nó mệt mỏi lắm! Để tui chạy ra chợ mua ít thức ăn...

Bà Tư vừa bới lại đầu tóc vừa nói với chồng.

Ông Tư nhìn bà, đắn đo:

- Bà nè!...

- Chi vậy ông?

Bà Tư dừng tay lượt, hỏi chồng.

- Tối qua bà có nghe gì trong nhà mình không?

Bà Tư ngạc nhiên:

- Nghe gì là gì hả ông? Tui thức khuya lắm, chừng gà gáy lần thứ nhất tui ngủ một giấc tới sáng luôn, có nghe gì đâu? Mà chuyện gì vậy ông?

Ông Tư thở hắt ra:

- Mà thôi đi, chắc do tui mớ ngủ!

- Mà là chuyện gì mới được chứ?

Bà Tư tò mò.

Ông Tư hạ giọng:

- Tui đang ngủ thì nghe có chân đi nhè nhẹ rồi có mùi khói nhang bay lên, tui cứ ngỡ thẳng Thấm dậy thắp nhang cho cô Út nó. Nhưng một lát sau tôi bỗng nghe có tiếng con gái hát lên mấy câu ai oán lắm. Mặc dù sợ, nhưng tui cũng cố lên ra xem là ai, nhưng hoàn toàn không có bóng người nào, chỉ có mấy cây nhang trên bàn thờ con Hiên là vẫn còn cháy.

Bà Tư cười cười:

- Ông ngủ mê quá rồi chiêm bao đó thôi! Ai mà đêm hôm khuya khoắt còn hát hò...

Ông Tư chau mày:

- Tui cũng không biết sao nữa bà ơi! Rõ ràng khi tui ra đây nhang vẫn còn cháy và tui ngồi luôn ở đây từ lúc đó đến giờ!

Bà Tư bước tới sát bên bàn thờ, nhìn vào cái lư hương đầy chân nhang, khẽ nói:

- Ông ơi, ông mớ ngủ thật rồi đó! Ở đây toàn chân nhang cũ, có thấy cây nào mới đâu?

Ông Tư ậm ờ:

- Chắc vậy quá! Thôi, bà đi chợ cho sớm đi!

Bà Tư liếc chồng:

- Sao tự nhiên ông lại mơ nghe thấy tiếng con gái hát vậy ta? Mà nó hát hò những gì ông còn nhớ không?

- “Nó hát vầy, tui nhớ rõ lắm:

Em buồn cắt tóc đi tu

Nợ tình chưa dứt phù du tìm về...

Hai câu này tui chưa từng nghe bao giờ trước đó nên mới lấy làm lạ vậy chứ!”

Bà Tư nhìn chồng nghi ngại, bà nhủ thầm:

- Quái lạ cái ông này, sao tự nhiên lại mơ mộng ba cái chuyện thế được chứ? Ông đâu còn trẻ trung gì nữa mà tơ vương cổ gái nào? Thiệt mình hết biết sao mà nói...

- Thôi, bà đi đi!

Ông Tư lại giục.

Bà Tư quay trở xuống bếp lấy cái giỏ đi chợ rồi quày quả bước ra đường.

Còn lại một mình, ông Tư suy nghĩ thật nhiều về chuyện vừa xảy ra cho ông. Ông biết chắc một điều, đó không phải là giấc mơ mà là sự thật, nhưng ông không dám khẳng định vì sợ làm bà Tư hoang mang rồi nghĩ ngợi nọ kia.

Người con gái đó là ai? Chắc chắn không phải là Hiên, cô con gái út khờ khạo của ông bà. Vì Hiên không bao giờ biết hát những lời như thế!

Trong lòng ông Tư không yên ổn, tuy từ trước tới nay ông không hề biết sợ ma quỷ là gì, nhưng quả thật sự việc xảy ra quá rõ ràng khiến ông nao núng.

Ông không phải sợ, nhưng có cái gì đó bất ổn, lo lắng trong lòng. Ông thầm cầu mong cho gia đình được yên ổn sau nhiều sóng gió vừa qua.

Đang ngồi suy nghĩ vấn vợ, ông Tư nghe tiếng thằng Thẩm thức dậy đi xuống bếp súc miệng rửa mặt.

Ông nhớ lại ngày trước và mỉm cười, nghĩ tới việc chút nữa thôi, nó lại lên nhà lục tìm bánh trái trong tủ. Cái thằng thật xấu tính đối, ngủ một đêm sáng ra là đói quẩn, phải có cái gì đó bỏ liền vô miệng mới vui.

Biết tính cháu nội, nên từ khuya tới giờ ông Tư chỉ ngồi uống trà suông, còn mấy cái bánh bà Tư mua về hôm qua ông không dám đụng tới, tính để dành cho thằng nhỏ.

Nhưng sao ông chờ hoài không thấy thằng Thẩm lên. Lấy làm lạ, ông Tư bước xuống nhà sau dòm ngó thử.

Thật không ngờ, thằng Thẩm đang cầm chổi quét nhà! Cái việc mà từ trước tới nay nó chẳng bao giờ chịu làm.

Bà Tư lại cưng cháu nội nên cũng chưa bao giờ sai nó làm những công việc như thế!

Vậy mà sáng nay ngủ dậy, nó tự động đi quét dọn nhà cửa. Ông Tư định lên tiếng hỏi, nhưng rồi ông không nói gì, để thử xem thằng này tiến bộ đến đâu! Công nhận mới hơn hai tháng lưu lạc mà nó nên người quá! Từ cách ăn nói đến ý tứ, hành động... mọi việc thay đổi thật không thể ngờ được!

Ông Tư trở lên nhà trên ngồi rung đùi đắc ý! Ông thầm cảm ơn cái ngôi chùa xa lạ nào đó đã giáo huấn thằng cháu nội cưng của ông được như vậy!

Ở nhà dưới, thằng Thẩm quét dọn xong sân nhà thì nó bê nguyên thau đồ ra ngoài cầu ao ngồi giặt giũ.

Bà Tư đi chợ về trông thấy xuýt xoa:

- Thôi thôi! Con vô nhà ăn sáng với ông nội nè, để đó cho bà nội, mấy việc đó con làm không được đâu!

Thẩm cười thật hiền:

- Dạ không sao đâu nội, con làm quen rồi! Con chưa đói, tí nữa con vào ăn sau!

Bà Tư đứng nhìn thẳng cháu bằng ánh mắt trù miến và sung sướng vô biên...

Hôm nay bà Tư đi chợ mua về toàn các thứ bổ dưỡng để phục hồi sức lực cho cháu cưng.

Ra tới đầu đường, bà đã khoe ngay cái tin thẳng cháu đi lạc nay đã trở về, làm mọi người ai cũng mừng lây, còn những người thêu dệt chuyện Thẩm và cô nó thành ma da thì cúi đầu tránh ánh mắt rạng ngời thách thức của bà Tư đang chiếu rọi.

Bà Tư mua về một con gà ác, một gói thuốc Bắc để hầm cho cháu. Bà tỉ mỉ làm cơm trong khi Thẩm luôn quần quít cạnh bên giúp bà lật rau, rửa chén.

Cả hai vợ chồng ông bà Tư đều cảm thấy thật sự hạnh phúc với đứa cháu ngoan như vậy.

Nhưng tới bữa cơm thì hai ông bà lại không được hài lòng, bởi thằng Thẩm không hề đụng đũa tới các món ăn bổ dưỡng mà bà đã cất công làm cho nó.

Nó chỉ ăn vài ba cọng rau sống và nước tương qua quít mà thôi.

Bà Tư lấy:

- Nội nấu các thứ này là vì con, mà sao con không chịu ăn? Con chê nội làm dở phải không con?

Thằng Thẩm bối rối:

- Dạ thưa... không phải con chê...

- Vậy tại sao con không ăn? - Bà Tư hỏi.

Ông Tư nói thêm:

- Con ăn đi cho nội vui! Với lại con ốm yếu xanh xao như vậy, phải ăn uống cho nhiều vào mới lấy lại sức được chứ con!

Thầm cúi đầu nói nhỏ:

- Dạ... Con biết ông bà lo cho con, nhưng... vì ở chùa lâu nay con ăn chay quen rồi, giờ ăn mặn không được. Ông bà cứ để con tập từ từ... mai mốt con sẽ ăn...

Bà Tư rất thất vọng khi nghe Thẩm nói thế, nhưng rồi bà thấy nó nói cũng phải. Mấy tháng qua nó ăn toàn tương chao quen rồi, bắt ngờ ăn lại thịt cá thì tanh chịu không nổi cũng đúng thôi.

Bà đẩy thố gà tiềm thuốc Bắc sang phía ông Tư:

- Nó không ăn thì ông ăn giùm tui đi!

Ông Tư nghe lời vợ, nhưng cả hai vợ ông đều không còn thấy bữa cơm ngon miệng nữa.

Sau khi trở về nhà thằng Thắm hoàn toàn thay đổi, từ tính tình, sở thích đến tất cả những thứ khác đều không có gì giống với trước kia.

Đám trẻ con trong làng nghe tin nó về kéo đến thật đông, vừa vì tò mò, vừa vì mừng bạn hữu quay lại chơi đùa với mình, nhưng thằng Thắm thờ ơ với tất cả. Nó từ chối mọi lời rủ rê hấp dẫn, nó trả lời nhất gừng những câu hỏi của bạn bè. Suốt ngày nó chỉ quanh quẩn làm chuyện lặt vặt trong nhà, lúc rảnh rang nó thường ngồi thờ người buồn bã khiến ông bà Tư vô cùng thắc mắc.

Chiều xuống, khi cơm nước xong xuôi, thằng Thắm không chạy ra đầu xóm chơi đùa với lũ trẻ, mà nó ngồi một mình bên bờ ao sau nhà với vẻ tư lự lạ lùng.

Ông Tư gọi nhỏ:

- Bà có thấy thằng Thắm lạ quá không? Tui nhiều lúc không nhận ra nó nữa bà ạ! Nó như một người khác...

Bà Tư lo lắng:

- Ừ tui cũng nhận thấy điều đó! Hồng biết nó có gặp chuyện không? Sao nó không kể với mình? Những gì nó kể rất đơn giản, nếu chỉ có vậy thì sao nó trông buồn bã ủ rũ đến thế, phải không ông?

Ông Tư trầm ngâm:

- Bà nói đúng rồi đó! Chắc phải có chuyện gì mà nó giấu mình. Nhưng chuyện gì mới được chứ? Dù là chuyện gì đi nữa thì với một thằng bé từng ấy tuổi đầu, cũng đâu làm nó buồn sâu sắc đến vậy? Bà coi gắng hỏi nó lần nữa xem sao?

- Ừ để tui thử dành nó!

Bà Tư nói xong đứng lên gọi với ra sau nhà:

- Thắm ơi, tối rồi, vô nhà đi con!

Thắm uể oải đứng lên đi vô nhà với vẻ miễn cưỡng. Nó đi thẳng vô buồng, trèo lên giường mắc màn cẩn thận.

Bà Tư hỏi:

- Mới giờ này mà ngủ sao con?

- Dạ con thấy hơi mệt.

Thắm trả lời.

Giăng mừng xong, nó chui vô mừng ngủ, bỏ mặc hai ông bà già ngồi với nhau bên bình trà ấm nóng.

Ngồi nán lại với chồng thêm chút nữa rồi bà Tư cũng đứng lên đi vô buồng với cháu.

Thằng Thắm đã ngủ say rồi. Nhưng nó có vẻ không muốn nằm sát vào bà như trước, nó cố thu

mình thật sát vào tường, ngăn một cái gối ôm giữa bà và nó.

Bà Tư chột nghe buồn man mác.

Nó thay đổi cái gì cũng tốt hơn, chỉ có tình cảm nó đối với ông bà hình như không còn đậm đà tha thiết nữa.

Đêm hôm qua bà thức khuya, cả ngày nay lại lằng xằng làm đồ ăn cho nó, lại còn tiếp mấy người chòm xóm đến thăm chơi khi nghe tin thằng Thẩm trở về, nên bà Tư cũng ngủ sớm hơn mọi bữa.

Chỉ còn ông Tư là không sao ngủ được.

Ông uống hết mấy bình trà, tời thắp nhang cho con gái rồi vắn ngọn đèn trên bàn thờ thật lu xuống trước khi vô phòng ngủ.

Ông nằm trăn trở mãi mà mắt vẫn còn tỉnh táo không sao ngủ được. Ông luôn vểnh tai nghe ngóng mỗi khi có tiếng động nho nhỏ nào đó phát ra, lòng ông hồi hộp nửa như van xin nó đừng lặp lại, nửa như muốn nghe lại những âm thanh kỳ bí của đêm hôm qua.

Hơn mười hai giờ đêm ông Tư mới bắt đầu thiu thiu ngủ. Nhưng khi giấc ngủ chưa kịp dề sụp mắt ông thì ông Tư lại nghe văng vẳng lời ca sầu muộn:

*“Buồn đời cắt tóc đi tu
Nợ tình chưa dứt, phù du tìm về...
Bao giờ thoát khỏi cơn mê
Bao giờ oan nghiệt tứ bề tan nhanh?
Lỡ làng từ buổi tóc xanh
Dương gian, âm cảnh... nhớ anh em về...”*

Giọng ca thật náo nùng, thống thiết làm ông Tư rùng mình sợ hãi.

Rõ ràng tiếng hát đó cất lên từ nhà ông, chỗ bàn thờ con gái ông. Vậy nó là ai? Nó là con Hiên của ông sao? Không, không phải đâu! Hiên vốn đại khờ, trẻ con, nó làm gì biết yêu đương làm gì biết thở than bằng lời ca ai oán như vậy?

Ông Tư nhẹ nhàng ngồi dậy, lần này ông không đi ra cửa như hôm qua nữa mà ông nhón gót nhẹ nhàng trèo lên bàn để nhìn ra phía trước.

Ông suýt hét to lên khi trước mắt ông, rõ ràng là một cô gái mặc bộ áo quần trắng tinh đang ngồi bên bàn thờ Hiên, vừa hát vừa khóc.

Do run rẩy, ông Tư vô tình đụng vào tấm tranh nhỏ treo trên vách khiến nó rơi xuống đất phát ra một tiếng kêu khô khốc. Lập tức bóng người mặc đồ trắng biến mất không để lại bất cứ vết tích nào.

Ông Tư lập cập xòe diêm ra đánh để mồi lửa vào đèn. Ông cầm chiếc đèn đi khắp nhà, soi rọi từng góc ngách nhưng hoàn toàn không có gì lạ.

Khi vào buồng của hai bà cháu, ông vẫn thấy Thẩm nằm xoay mặt vào tường, còn bà Tư nằm ngửa đang thở đều đặn, ngực phập phồng lên xuống.

Chuyện gì đang xảy ra trong nhà mình? Tại sao nhà mình lại có chuyện lạ lùng như thế? Nội chuyện của thằng cháu đã làm ông thắc mắc rồi, giờ lại thêm chuyện đáng sợ này nữa thì thật

là ông làm sao chịu nổi?

Bà Tư mà chứng kiến cảnh này, không biết bà có còn dám ở nhà một mình hay không nữa!

Ông Tư vừa định quay người trở ra, bất chợt ông giật mình khi nhìn thấy người nằm cạnh bên bà Tư không phải là Thẩm mà là một cô gái!

Ông hốt hoảng, vừa mới đưa tay chưa kịp lay bà Tư dậy thì Thẩm xoay người ra, mở mắt nhìn ông:

- Nội, có chuyện gì vậy nội?

Ông Tư há hốc miệng, không biết trả lời nó sao nữa.

Rõ ràng mới vừa rồi ông trông thấy một cô gái, giờ sao lại là thằng Thẩm?

Trời ơi, chắc ông điên lên mất! Chuyện gì xảy ra đây? Chẳng lẽ thần kinh của ông có vấn đề?

Thấy Thẩm vẫn nhìn mình chờ đợi, ông Tư ấp úng:

- Ông... ông định hỏi nội con...

Bà Tư thức giấc, ngạc nhiên:

- Hai ông cháu làm gì giờ này vậy?

Thẩm không nói gì, nó kéo mền đắp kín tới cổ mắt vẫn nhìn ông.

Ông Tư giả lả:

- Tui tính vô kiểm cái chìa khóa mở tủ.

Bà Tư cần nắn:

- Đêm hôm mở tủ làm gì? Thôi, ngủ đi ông ơi!

- Ừ, ngủ thì ngủ!

Chỉ chờ có vậy, ông Tư vội vã đi ra, lòng hoang mang không sao kể xiết.

Ông lên giường nằm gác tay lên trán nghĩ ngợi đủ thứ chuyện đã xảy đến với gia đình ông mới hơn hai tháng nay.

Hiên chết, Thẩm mất tích. Rồi bất ngờ Thẩm trở về vẫn hình hài đó nhưng quá chừng xa lạ, rồi cũng từ cái đêm đầu tiên Thẩm về, trong nhà lại xuất hiện điều kỳ lạ như thế.

Liệu việc Thẩm trở về có liên quan gì tới chuyện đó hay không?

Thẩm ở chùa mấy tháng nay, giờ Thẩm về, biết hồn ma vất vưởng nào theo Thẩm về đây không?

Sao đêm đêm lại hát ca than thở vậy?

Ông Tư lẩm nhẩm lại mấy câu hát vừa mới nghe được mà thấy run lên vì vì sợ hãi.

Quả thật những câu đó ông chưa hề nghe qua, nên không thể bảo ông mơ màng được. Phải có người hát thì ông mới biết được chứ!

Nhưng ai? Người đó là ai?

Ông Tư như muốn nổ tung cả cái đầu ra mà vẫn không sao đoán được một chút nào.

Ông mệt mỏi ngồi lên ra thắp thêm nhang trước bàn thờ con gái.

- Con sống không khôn nhưng ba tin khi chết đi con sẽ trở về với hồn phách tinh anh của mình. Xin con phù hộ cho ba mẹ, phù hộ cho thằng Thẩm được bình an, Hiên nhé?

Ông Tư lầm rầm khấn vái.

Những cây nhang ông cắm cứ cháy dần dần xuống phía dưới nhưng tàn của nó không rơi ra mà cứ cong vòng lại. Người ta bảo khi thắp nhang, nếu có hiện tượng đó là lời cầu nguyện của mình đã được chứng giám. Ông Tư cảm thấy hơi yên tâm, ông nghiêng bình trà, chắt nốt chút nước còn lại ra ly, bưng lên hóp một hóp rồi khà một cái rõ to.

Ông trở về phòng lên giường nằm cố dỗ giấc ngủ.

Hai mắt ông từ từ trĩu xuống, bên tai lại nghe văng vẳng tiếng hát thê lương... Trí não ông Tư giục ông đứng lên chạy ra xem ai đang hát, phải bắt cho được cái bóng ma nào đang lẩn khuất trong nhà ông, nhưng mắt ông không sao nhướng lên được, tay chân ông cũng rã rời, ông thấy mình cứ như chìm dần, chìm dần vào một cõi hư vô nào đó...

Lúc ông Tư thức dậy thì mặt trời đã lên cao lắm rồi. Nhà vắng hoe. Ông định lên tiếng gọi bà Tư nhưng chợt nhớ ra hôm nay bà đi đám giỗ ở làng bên cạnh.

Còn thằng Thẩm, chắc nó lại đang lúi húi dọn dẹp gì đó ở sau nhà. Ông Tư mệt mỏi ngồi dậy và bỗng ông nhớ lại cảm giác kỳ lạ lúc ngủ. Cái gì thế nhỉ? Ông Tư quyết định trưa nay bà Tư về ông sẽ kể hết để xem ý bà thế nào, đàn bà thường giỏi về lĩnh vực mê tín dị đoan này lắm.

Ông biết nói ra, thế nào bà Tư cũng hoặc là không tin, hoặc nếu tin sẽ sợ lắm đây. Nhưng dù sao ông cũng phải nói, chứ ông sắp nổi điên lên vì suy nghĩ căng đầu rồi!

Lững thững đi ra nhà sau, tình cờ ông Tư lại nghe tiếng hát nho nhỏ, lời bài ca ông đã thuộc nằm lòng:

*“Buồn đời cắt tóc đi tu
Nợ tình chưa dứt, phù du tìm về...
Bao giờ thoát khỏi cơn mê
Bao giờ oan nghiệt tứ bề tan nhanh?
Lỡ làng từ buổi tóc xanh
Dương gian, âm cảnh... nhớ anh em về...”*

Ông Tư sựng người lại vì tiếng hát đó phát ra từ phía bờ ao, nơi thằng Thẩm đang ngồi giặt thau quần áo.

Ông Tư lùi lại, đứng nép vào góc nhà dõi mắt ra nhìn chằm chằm vào nó.

Bất giác ông thấy thằng Thẩm giống như sương khói lãnh đãng mơ hồ.

Có lúc ông thấy rõ ràng là thằng Thấm của ông, nhưng chỉ sau một cái chớp mắt, ông lại nhìn ra đó là một cô gái mặc áo quần trắng tinh, đầu đội một chiếc mũ len giống như các sư cô trên chùa thường hay đội để che cái đầu trọc bóng láng của mình.

Ông Tư thấy có một luồng hơi lạnh đang chạy dọc theo sống lưng mình.

- Trời ơi... chẳng lẽ... chẳng lẽ thằng Thấm chính là con ma đêm đêm ra trước bàn thờ Hiên ngồi hát? Chẳng lẽ thằng Thấm chết rồi sao? Mà sao mình lại nhìn ra nó là một cô gái, mà không, một cô sư nữ mới đúng!

Ông Tư đang bấn loạn không biết tính làm sao thì thấy Thấm đã giặt xong, đứng lên bê thau áo quần đi vào.

Thu hết can đảm, ông Tư giả vờ như không có chuyện gì, ông nện mạnh chân đi ra nhà sau, hỏi Thấm:

- Bà nội đi đám giỗ rồi phải không con?

- Dạ, nội đi từ sớm. Bà nội dặn khi nào ông thức con dọn bữa ăn sáng cho ông.

Thấm lễ phép.

Ông Tư khoát tay:

- Thôi khỏi đi con, con làm gì cứ làm, để ông nội tự ăn được rồi! À, mà con ăn chưa vậy?

Thấm nhỏ nhẹ:

- Dạ, con ăn rồi!

- Ừ, vậy để nội tự ăn, con khỏi dọn chi cho mắc công.

Vừa nói ông Tư vừa cầm ca nước rửa mặt.

Thấm bưng thau đồ đi phơi.

Tất cả mọi việc diễn ra thật bình thường, nhưng trong lòng ông Tư đang nổi sóng.

Ông đi ra đi vô, nóng lòng chờ đợi bà Tư về. Bây giờ ông lại có thêm điều lo lắng, ông không biết phải nói với bà sao đây? Chẳng lẽ ông lại bảo ông nghi ngờ thằng Thấm là ma?

Bà ấy sẽ giãy nảy lên cho mà xem! Đời nào bà tin chuyện đó, không chừng ông còn bị bà mắng một trận nữa chứ chẳng chơi! Nó là cháu vàng cháu ngọc của bà, nói nó là ma thì có khác nào nói bà là ma?

- Không được rồi, mình không thể nói ra khi chưa có được bằng chứng cụ thể nào! Mình chỉ có thể nói khéo, còn tự mình phải đi tìm bằng chứng thôi...

Ông Tư vừa đau thắt trong lòng khi nhìn thằng Thấm, vừa lại thấy lo sợ mông lung.

Ông cầu trời khấn phật những việc đó chỉ là điều hoang tưởng của ông, đừng bao giờ là sự thật. Ông cam tâm thà đầu óc mình có vấn đề còn hơn là phải đắng cay khi biết cháu nội mình...

Mọi việc vẫn chưa mấy rõ ràng, ông Tư không cho phép mình có thể kết luận một cách vội vã

được.

Ông cố trấn tĩnh, cố dần lòng để phân tích mọi việc một cách rành mạch hơn.

Trưa hôm đó ông Tư cố tình sai thằng Thắm đi tới nhà ông Tám ở làng bên kia để đem cho ông mấy cành lan ông vừa chiết ở nhà, ông Tư lựa lời hỏi vợ:

- Bà thấy từ ngày thằng Thắm về nhà mình tới nay nó lạ quá phải không bà?

Bà Tư gật đầu xác nhận:

- Ừ, nó lạ thật! Tính tình nó thay đổi hoàn toàn. Điều này cũng làm tui thắc mắc lắm ông à! Nếu nhà chùa giáo dục thì đổi cái gì thì đổi, sao có thể đổi sở thích, thói quen.... Đổi gần như hoàn toàn chỉ trong một thời gian ngắn? Bây giờ nhiều lúc tui nghĩ, mình nhìn ra nó chỉ là nhờ thân hình nó thôi hã, nó mà đổi luôn cái đó nữa là mình mất cháu!

Ông Tư mới tính mở miệng nói ra nghi ngờ của mình, nhưng ông kịp dừng lại:

- Tui thấy... mình cần phải lên chùa đó, để trả ơn người ta, đồng thời mình tìm hiểu xem thời gian nó sống ở trên đó ra sao. Bà thấy tui tính vậy được không?

- Ừ, được chứ!

Bà Tư tán thành.

Rồi bà Tư hạ giọng:

- Ông à, tui nói chuyện này ông đừng có la tui ghen?

Ông Tư ngạc nhiên:

- Có chuyện gì thì bà cứ nói ra, hôm nay làm gì mà phải rào trước đón sau vậy?

Bà Tư đắn đo một chút rồi nói với chồng:

- Tui thấy... nhiều lúc tui ngờ ngợ thấy hình như thằng Thắm nhà mình bị ma nhập hay sao đó ông ơi!

Ông Tư giật nảy mình, hỏi dồn:

- Sao? Sao mà bà nói vậy? Bà thấy nó có biểu hiện gì không được bình thường hã?

Bà Tư ngó lăm lét xung quanh rồi nói thật nhỏ như sợ có người nghe thấy:

- Ông thử sờ vào hai bàn tay của nó xem, cứ lạnh ngắt mà tui kêu nó hơ lửa nó cũng không chịu, bảo dẫn đi khám bệnh nó cũng bảo là không sao đâu. Đêm đêm, nhiều khi đang ngủ, giật mình dậy, tui thấy... tui thấy kỳ kỳ làm sao ấy, hình như... hình như nằm bên cạnh tui hổng phải là thằng Thắm mà là một người khác! Có hôm, mắt tui không biết sao mà nhìn nó ra một ni cô nữa ông ơi!

Ông Tư nổi gai ốc khắp người. Ông định giấu kín chuyện này không cho bà Tư biết, ai dè đâu bà Tư cũng đã phát hiện ra rồi!

Thôi, được vậy cũng tốt, như vậy hai ông bà sẽ cùng nhau tìm cách để giải quyết chuyện này

cho êm đẹp.

Ông Tư trầm giọng:

- Tui cũng đang định nói với bà chuyện đó! Tui thấy thằng Thẩm nó lạ lạ làm sao ấy! Bởi vậy tui muốn mình cùng quan sát nó thật kỹ, nhất là ban đêm, bà ngủ cạnh nó bà phải coi chừng xem nửa đêm nó có đi ra ngoài không, chứ từ hôm nó mới về nhà tới nay, tối nào tui cũng nghe có người khóc than ca hát trước bàn thờ con Hiên hết đó. Mà tui nghi là thằng Thẩm, không, phải nói là vong hồn đang ở trong cái xác của cháu nội mình. Bởi hồi sáng này tôi nghe rõ ràng nó vừa giặt đồ, vừa hát bài hát đó!

Bà Tư xanh mặt:

- Ông nói thật hả? Trời ơi, vậy là những điều tôi lo sợ cũng giống điều ông đang lo rồi phải không? Mình làm sao bây giờ đây ông ơi? Mình không thể để cháu mình như vậy được ông ơi!...

Thấy vợ mếu máo, ông Tư nạt:

- Bà bình tĩnh lại đi, tui đang rối ruột mà bà còn khóc thì làm sao còn tính toán gì nữa chứ?

Nghe chồng rầy, bà Tư vội nín bật nhưng mắt bà vẫn nhìn ông với vẻ van lơn, cầu khẩn.

Ông Tư đi tới đi lui trong nhà, trán cau lại vì suy nghĩ.

Ông lẩm bẩm:

- Bây giờ mình phải ráng kiên nhẫn theo dõi nó, để coi những nghi ngờ của mình có đúng không rồi bắt đầu tính tiếp. Bà phải nhớ lời tui dặn, đêm ngủ bà phải ráng khẽ thức giùm tui...

Bà Tư kéo áo lau nước mắt:

- Ừ, tui sẽ cố gắng!

- Bà đừng tỏ thái độ gì làm nó nghi ngờ mà đề phòng đó!

Ông Tư căn dặn.

- Ừ, biết rồi mà, ông làm như tui là con nít hồng bằng!

Bà Tư cúi.

Vừa lúc đó Thẩm về nên hai ông bà chuyển sang đề tài khác.

*
* *

Từ ngày Thẩm về lại nhà đến nay, tuy dáng vóc vẫn như xưa nhưng dường như lúc nào nó cũng mang nặng một tâm sự u hoài không phù hợp chút nào với đứa trẻ bảy, tám tuổi ăn chưa no lo chưa tới như nó.

Thỉnh thoảng bà Tư vẫn nghe nó thớ dài thườn thượt, và cái nhìn thì xa xăm u uẩn vô cùng!

Bây giờ, sau khi đã trao đổi với chồng, bà Tư càng thêm xác quyết chắc chắn có điều gì đó không ổn nơi đứa cháu nội yêu quý của bà.

Càng nghĩ càng thêm buồn rầu, vợ chồng bà thuở nay ăn ở đàng hoàng nhân hậu, sao lại phải chịu nhiều điều bất hạnh thế kia? Thằng cháu trở về sau một thời gian mất tích, niềm vui chưa tròn thì lại phát hiện ra chuyện này!

Bà lo âu, nghĩ đến chuyện chữa chạy cho nó, nhưng trước khi chữa chạy ông bà cần phải khẳng định lần nữa có đúng là nó có vấn đề thật sự hay không?

Tối hôm đó, bà Tư giả đồ ngủ thật say sưa nhưng kỳ thực bà đang lắng nghe từng hơi thở đều đều của Thẩm. Nhưng mọi việc diễn ra bình thường, sau khi lên giường một lúc bà Thẩm bắt đầu ngủ.

Bà Tư không ngủ được, bà cứ mãi lo nghĩ đến những chuyện mà ông Tư đã nói lúc trưa. Tại sao Thẩm lại hát bài hát có nội dung buồn bã đó? Tại sao lúc nào Thẩm cũng tỏ ra u sầu, lặng lẽ?

Bà Tư hé mắt nhìn sang, Thẩm bỗng nhiên từ từ ngồi dậy rồi nhẹ nhàng bước xuống đất, đi ra khỏi buồng ngủ không một tiếng động.

Bà Tư muốn bật dậy đi theo, nhưng bà lại lo gây ra tiếng động sẽ làm Thẩm giật mình. Vả lại hai ông bà đã giao hẹn trước, bà chỉ cần quan sát Thẩm trong buồng, còn khi Thẩm ra ngoài, việc theo dõi nó là bổn phận của ông Tư.

Không lâu sau, bà Tư nghe có mùi hương trầm tỏa ra, vậy là đúng rồi, đêm nào nó cũng thắp dây thắp nhang cho Hiên như lời ông Tư nói!

Một lúc sau nữa, bà Tư lắng nghe rõ ràng có tiếng con gái đang hát khúc ca sầu não đó!

Thật lạ lùng! Tại sao lại như vậy? Tại sao mọi việc cứ lặp đi lặp lại mãi như thế?

Trong lúc bà Tư đang lo lắng trong buồng, thì ở nhà ngoài ông Tư cũng đã phát hiện có người thắp nhang và nghe tiếng hát.

Ông Tư khe khẽ bước ra, lần này ông không cố tình ẩn núp nữa mà thật sự ông muốn nó phải nhìn thấy ông!

Bóng người ngồi trước bàn thờ Hiên có vẻ như đang đau khổ cùng cực, nó ngồi co người, úp mặt xuống gối và cất lên lời ca ai oán, hình như nó đang khóc, bởi vì tiếng hát cứ nghe như nghiền nghiền giữa chừng!

Ông Tư nhanh chân bước tới chộp lấy vai Thẩm:

- Con làm gì ở đây?

Bóng người không giật mình bỏ chạy như ông nghĩ mà trái lại, nó bình thản ngược mặt lên nhìn ông, nói khẽ:

- Con không ngủ được!

Ông Tư thật sự bất ngờ. Nghe nó trả lời vậy ông không biết phải nói sao nữa?

Vừa lúc đó bà Tư trong buồng vội vã đi ra, vì bà nghe tiếng hai người trao đổi.

Thẩm vẫn ngồi bó gối.

Ông Tư dẫn đo một chút rồi hỏi Thẩm:

- Có phải đêm đêm con vẫn thường ra đây thắp nhang và cất tiếng hát?

Thẩm cúi mặt nhìn xuống đất mất một lúc rồi khẽ gật đầu xác nhận:

- Dạ... đúng là con!

- Con? Con có thể cho nội biết tại sao con phải làm như vậy được không?

Ông Tư nóng ruột trước lời thú thật không ngờ của Thẩm.

Thẩm đưa hai tay ôm lấy đầu, vể khố sở:

- Con xin nội đừng hỏi gì thêm nữa, một thời gian sau chắc hẳn nội sẽ biết rõ mọi việc. Nhưng lúc này... lúc này con xin nội cho con được yên thân, xin nội đừng hỏi gì con thêm nữa...

Nói xong câu đó, Thẩm ôm mặt khóc nức nở rồi bỏ chạy về phòng, để lại hai ông bà già đứng giữa nhà ngơ ngác nhìn nhau.

- Chuyện gì vậy ông? - Bà Tư tò mò.

Ông Tư chán nản:

- Chắc tui điên lên mất! Tui có biết chuyện gì đâu?

Bà Tư lặng lẽ nắm lấy tay chồng:

- Thôi, ông đừng suy nghĩ nhiều quá mà đổ bệnh rồi khổ! Ông vô ngủ đi, để đó cho tui, tui sẽ tìm cách ngọt ngào khuyên nó nói ra tất cả!

Ông Tư ngao ngán:

- Ừ, giờ thì chỉ còn trông vào cách đó, nếu không được nữa thì thôi...

Bà Tư đưa một ngón tay miệng ngăn không cho chồng nói ra cái điều mà hai người đã bàn tính lúc trưa.

Bà đi theo ông Tư vào phòng, thấy ông đã ngoan ngoãn lên giường xong xuôi bà Tư mới yên tâm quay về giường ngủ của mình.

Thẩm không ngủ.

Nó ngồi co ro, lưng dựa vào tường, mặt buồn rĩ rượi.

Bà Tư hốt hoảng ngồi sát vào cạnh Thẩm, choàng tay qua vai cháu, vỗ về:

- Con có chuyện gì mà buồn rầu dữ vậy con? Nói cho nội nghe, nội sẽ giúp con!

Thẩm đặt bàn tay giá lạnh của mình vào tay bà Tư:

- Con biết nội thương con, nhưng có những việc dù thương con đến mấy nội cũng không giúp được con đâu...

Bà Tư siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của cháu:

- Nhưng... con có thể nói cho nội biết, con là ai không?

Thấm giật mình, rụt vội tay lại, nhìn bà Tư chăm chú:

- Nội... sao nội hỏi vậy? Chẳng lẽ... chẳng lẽ nội đã biết hết rồi sao?

Bà Tư nghẹn ngào:

- Không! Nội hoàn toàn chưa biết gì, nhưng với linh cảm của một người mẹ, người bà, nội nhận ra ngay từ hôm đầu tiên con mới về nhà. Nội biết rằng, con không phải là đứa cháu nội nguyên vẹn của nội, có điều gì đó không ổn, đúng không con?

Thấm nắm chặt hai tay bà Tư:

- Nội ơi, nội đã biết... vậy sao nội vẫn thương yêu con như vậy?

Nước mắt bà Tư rơi lã chã:

- Làm sao nội không thương con cho được chứ? Hình hài này, xác thân này chính tay nội đã bồng bế chăm sóc bao nhiêu năm nay... Nó đã trở thành một phần quan trọng trong đời của nội rồi con ạ!

Thấm quì sụp xuống, vái lấy vái để trước mặt bà Tư:

- Con đội ơn nội, con thật sự biết ơn vì nội đã thương con dù biết con không phải là cháu của nội...

Bà Tư ôm Thấm vào lòng, thổn thức:

- Nội vẫn luôn thương con, nhưng nếu con thương nội, thì xin con hãy cho nội biết tại sao lại xảy ra chuyện lạ lùng này? Con nói cho nội biết đi, kéo nội lo âu và thắc mắc đến chết mất mà thôi!

Thấm ngồi dậy, nhìn bà Tư với vẻ biết lỗi:

- Con xin lỗi nội, vì chưa được sự chấp thuận của ông bà mà con đã dám mượn xác thân này để nương nhờ dương thế...

Nghe Thấm nói tới đó, bất giác cả người bà Tư run lên bần bật, bà run giọng hỏi:

- Con nói... mượn xác... có nghĩa là thằng Thấm... cái thằng Thấm đích thực ấy đã...

Thấm gật đầu xác nhận:

- “Ngày hôm đó, Thấm lên ngủ trên ghe của một lái buôn và vô tình người ấy đã chở Thấm đi suốt đêm, đến mãi hôm sau mới phát hiện được. Ông chủ chiếc ghe đó là người cộc tính, lúc phát hiện ra Thấm, ông lớn tiếng quát nạt, đòi dẫn về mắng vốn với gia đình, do đó Thấm sợ quá đã nhảy ùm xuống sông để trốn. Không ngờ khúc sông đó nước xoáy, mặc dù có nhiều người trông thấy Thấm nhảy xuống sông nhưng vẫn không cứu được. Khi người ta vớt được Thấm lên bờ thì cậu ấy đã chết rồi. Linh hồn của cậu ấy đã được cô Hiên đón về sum họp gia đình. Người ta để xác Thấm trước cổng chùa, mọi người xôn xao tìm cách cấp cứu. Lúc đó con

là một vong hồn đang vất vưởng trước cổng chùa để nghe kinh kệ, thấy cái xác chết còn nhiều dương khí nên con đã vội vã nhập vào. Thấy Thắm đột nhiên sống lại, mọi người ai cũng bảo là do phật trời phù hộ nên đã dắt Thắm vào gởi nương nhờ cửa phật một thời gian.”

Bà Tư nghe Thắm kể đến đâu là khóc nghẹn ngào đến đó. Ở ngoài cửa buồng, ông Tư cũng đang từ từ khụy xuống...

Thế là hết! Hết thật rồi! Đứa cháu nội của ông, giọt máu cuối cùng của dòng họ nhà ông đã ra đi vĩnh viễn... Trời ơi, vợ chồng tôi đã làm gì nên tội mà ông trời lại dày dạn khổ sở như thế này?

Ông Tư quần quai cả người. Ông không khóc lóc như bà Tư, nhưng nỗi đau trong ông cứ dồn dập trào lên khiến ông như không còn thở được... Ông Tư lão đảo, ông không tài nào đứng vững nổi nữa rồi! Hai tay ông chới với, muốn bám vào vách nhà nhưng rồi bàn tay lại chuỗi đi khiến ông té đánh phịch xuống nền nhà.

Nghe tiếng động, bà Tư và Thắm lật đật chạy ra thì phát hiện ông Tư đang nằm dài bất tỉnh trước cửa buồng.

Biết ông đã nghe được câu chuyện giữa hai bà cháu nên mới bị như vậy, bà Tư gào khóc thảm thiết. Thắm không nói gì, nó chỉ lặng lẽ đi lấy nước đắp lên trán ông, và nhẹ nhàng xoa xoa hai bên thái dương cho ông.

Một lúc sau ông Tư dần dần tỉnh lại.

Ông nhìn Thắm đau đớn:

- Con... con cho ta biết... con là ai? Tại sao con lại nương nhờ vào xác thằng Thắm của ta?

Thắm có vẻ sợ sệt, nó lí nhí trả lời:

- Dạ... trước đây con là một cô gái nhà ở huyện bên kia. Con đã yêu và tin vào lời thề thốt của một người con trai. Nhưng người ta đã bỏ con để đi cưới vợ. Con quá thất vọng nên đã xuống tóc quí y, nhưng... vì duyên nghiệp chưa dứt được nên khi người ấy đến tìm con ở chùa, con không giữ được lòng mình mà đã ngã vào vòng tay người ấy... Một lần nữa người ấy lại phụ bỏ con, con bơ vơ... không còn nhà để về, mà chùa cũng không thể trở lại... Quá buồn đau, uất ức con đã tìm tới cái chết. Nhưng số con chưa dứt, nợ trần con vẫn chưa trả hết, hồn phách con không có chỗ náu nương. Từ đó con phải vất vưởng lang thang, ngày ngày con lảng vảng trước cổng chùa để nghe kinh kệ, cầu mong kiếp sau sẽ được sống yên bình hơn. Khi con thấy xác Thắm trước cổng chùa và biết Thắm chết khi chưa tới số. Nếu để người ta chôn cái xác đi, thì mãi mãi Thắm chỉ còn là một con ma vất vưởng giống như con hiện tại. Vì muốn giúp cậu ấy nên con đã nhanh chân nhập hồn vào xác để lưu giữ lại cái thân xác phạm tục này, chờ ngày linh hồn Thắm có thể quay về...

Nghe Thắm kể, ông bà Tư vừa khóc vừa cười vừa đau thương lại vừa hy vọng.

Ông Tư hấp tấp hỏi:

- Con nói sao? Có thật là... có thật là... thằng Thắm sẽ trở về?

Thắm buồn buồn gật đầu:

- Dạ, Thắm sẽ trở về, vì số mệnh cậu ấy vẫn còn dài lắm. Hiện nay cô Hiền không chịu buông rời cậu ấy ra nên cậu không thể về được. Đêm đêm con vẫn thường thấp nhang để khẩn vái

Hiên buông cháu mình về... Và khi nào Thắm về, con sẽ trả lại thân xác này cho cậu ấy...

Bà Tư rung rung nước mắt:

- Thật tội nghiệp cho con! Dù con không phải là thằng Thắm, nhưng nội vẫn yêu thương con. Một ngày nào đó, nếu con không còn tồn tại trong thân xác của cháu nội nữa, thì nội mong con hãy cứ xem đây là nhà mình, xem ông bà đây chính là ông nội bà nội của con, còn nhé? Bên cạnh bàn thờ Hiên, ông bà sẽ làm một bàn thờ khác cho con, còn nhé?

Thắm xúc động, ôm chầm lấy bà Tư:

- Con đội ơn, đội ơn ông bà nhiều lắm!

Ông Tư không dần nổi cảm xúc, mắt ông cũng rung rung nước:

- Từ trước tới nay ông vốn không tin vào những chuyện huyền hoặc như thế này, nhưng bây giờ mới nhận ra một điều, ở đời không gì là không có thể xảy ra... Nhưng con à, con có biết cách nào để thằng Thắm sớm trở về không con?

Ông Tư vừa hỏi xong, chợt như thấy mình lỡ lời ông bèn nói thêm:

- Con đừng buồn ông, vì... vì dù sao ông vẫn rất lo lắng cho thằng Thắm.

Ông sợ hồn vía nó lưu lạc mãi rồi sẽ không thể quay về được với xác thân. Ông nội mong con hiểu mà đừng buồn giận...

Thắm cười:

- Dạ không, con biết chứ! Con biết em Thắm quan trọng như thế nào đối với gia đình của ông bà đây. Trước khi biết ông bà thì con đã muốn giúp em Thắm rồi, huống chi thời gian mấy ngày qua con được ông bà yêu thương chăm sóc tận tình, con càng cảm cái ơn đó nhiều nhiều nữa, ông bà đâu có làm gì mà con phải buồn giận đâu...

Thắm ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Thật sự con cũng không biết phải làm cách nào để cô Hiên chịu cho em Thắm quay về? Có lẽ ông bà là cha mẹ của cô Hiên, ông bà hiểu được tính tình của cô ấy. Ông bà sẽ biết làm nào đó để cô ấy nghe lời...

Bà Tư chợt nhớ ra một điều, vội hỏi:

- Con nói cho bà biết, con Hiên nhà ông bà chết là do phần số nó đã tới hay là chết oan chết ức vậy con?

Thắm bâng khuâng:

- Theo như những gì con nghe được thì cô Hiên đã tới số. Kiếp trước cô ấy gây ra một số việc không phải nên kiếp này cô ấy chịu hậu quả, nhưng vì nghiệp gieo nên cô ấy sau khi chết vẫn phải vất vả một thời gian ngắn nữa mới được đưa về vị trí ổn định. Giờ đây hồn phách cô ấy vẫn còn lảng vảng ở bên sông nơi cô ấy mất. Ông bà có thể nấu mâm cơm mang ra đó cúng vái rồi xin với cô ấy để cho Thắm về với ông bà...

Bà Tư chặm nước mắt quay sang nói với chồng:

- Tui làm vậy ghen ông? Tui nấu mâm cơm rồi mình đem ra đó cúng cho con, ghen ông?

Ông Tư dẫn đo:

- Làm vậy tui e mọi người sẽ dị nghị, sẽ đồn đãi lên rằng trong nhà chúng ta đã xảy ra chuyện gì đó khiến mình phải cúng bái con Hiên...

Bà Tư xua tay:

- Ồi, tui không cần, ai nói gì nói, đồn gì đồn, miễn sao tui đem được hồn vía thẳng thắm về là yên chuyện, họ nói gì mặc họ, tui chẳng thêm quan tâm tới làm gì cho mệt!

Ông Tư gật đầu:

- Ừ bà nói vậy cũng phải! Vậy ngày mai bà làm mâm cơm đi rồi mình mang ra đó!

*
* *

Sáng hôm sau, đúng như dự định, bà Tư làm một mâm cơm thịnh soạn có đủ các thức mà hồi còn sống Hiên vẫn thích ăn.

Bà Tư cùng chồng và Thắm khệ nệ mang xách tất cả đồ đạc ra bờ sông.

Một vài người dân làng bắt gặp tỏ vẻ thắc mắc, bà Tư giải thích qua loa:

- Sắp tới một trăm ngày mất của con Hiên, vợ chồng tui nấu mâm cơm đem ra cúng để vong hồn nó được siêu thoát...

Bà biết, sau hôm nay chắc chắn người ta sẽ đồn thổi thêm nhiều chuyện khác, nhưng có hề gì, điều quan tâm lớn nhất của bà Tư lúc này là làm sao cho vong hồn Thắm được trở về với xác thân nó mà cô gái kia đang giúp giữ gìn.

Thắp nhang xong, cả hai vợ chồng ông bà Tư cùng lầm rầm khấn vái.

Nước mắt hai người lẫn rơi theo dòng tâm sự tỉ tê.

Thắm đứng kế bên cũng nghe lòng bùi ngùi chua xót...

Vợ chồng ông Tư hoàn toàn không biết, không nghe được cuộc đối thoại của những hồn ma quanh đó.

Cô Hiên cười tíu tít, chỉ tay về phía mâm cơm đang còn nghi ngút khói:

- Ăn đi, mình ăn đi Thắm ơi!

Thắm cố rút tay khỏi tay Hiên:

- Cô thả con ra rồi con đi ăn với cô! Cô nắm tay con hoài như vậy con đau lắm!

Hiên không nghe:

- Ừ... ừ... Cô buông tay ra Thắm sẽ chạy đi mất, cô buồn, không có ai chơi với cô...

Thấm phát quạu:

- Có ông bà nội tới kìa, cô không nghe lời con, con méc ông bà nội, con cũng không thèm chơi với cô nữa...

Cô Hiên khóc lóc:

- Thấm đừng như vậy! Thấm không chơi với cô là cô buồn, cô buồn nhiều lắm... ở đây một mình cô sợ... Thấm đừng bỏ cô nhé?

Thấm xuống nước:

- Kìa... Cô lắng nghe ông bà nội nói gì với cô kìa!

Hiên dắt tay Thấm rón rén tới gần bên ông bà Tư.

Lúc đó hai ông bà đang hết lời nỉ non khóc lóc Bà Tư ghen ngào:

- Hiên ơi, con bỏ ba mẹ con đi, ba mẹ đau buồn lắm nhưng đồng thời ba mẹ cũng mừng cho con được thoát khỏi kiếp đời đau khổ này. Vì thật sự từ lúc con sinh ra tới lớn, con có nếm trải được gì ở cõi đời này đâu? Con ra đi là một mất mát lớn của ba mẹ, nhưng nếu nhờ vậy mà con được giải thoát khỏi số kiếp đọa đày thì ba mẹ cũng cam tâm. Nhưng con ơi, thằng Thấm cháu con còn chưa tới số. Nó còn nhỏ, con cho nó về với ba mẹ đi, để ba mẹ nuôi dạy, chăm sóc nó, con đừng bắt nó phải ở đây với con. Bởi vì nay mai là con phải đi rồi, mà lúc đó con không thể dắt theo thằng Thấm được. Khi ấy nó sẽ bơ vơ, người khác sẽ hà hiếp nó... Con thương ba mẹ, con thương cháu của con, con tha nó đi, để nó về với ba mẹ, đi con...

Hiên quay lại nhìn Thấm:

- Ba mẹ kêu Thấm về...

- Cô Hiên cho con về đi, thế mới ngoan, thế mới là cô Hiên biết nghe lời...

Thấm ngọt ngào nói.

Hiên rưng rưng:

- Nhưng Thấm đi rồi ai chơi với cô?

Thấm nghiêm giọng:

- Cô lớn rồi, không được chơi hoài! Cô không nghe bà nội nói sao, mai mốt là cô phải đi xa nữa rồi! Khi cô chưa đi, mỗi ngày con sẽ ra đây chơi với cô, cô chịu không?

Hiên lắc đầu:

- Không! Không!.. Cô không chịu... Cô muốn có người ở cạnh bên cô, cô không muốn ở đây một mình! Cô muốn có người cùng chơi... Cô không cho Thấm đi đâu...

Thấm cố gắng cách mấy cũng không rút được tay mình ra khỏi cái bàn tay nắm có vẻ như hờ hững của cô Hiên.

Nó gọi to:

- Ông nội ơi, bà nội ơi! Mau cứu con với, cô Hiên giữ chặt tay con không cho con đi đâu hết...

Nhưng dù nó có gào đút cả hơi vẫn không làm sao ông bà Tư nghe được.

Hai người vẫn thầm thì khẩn vái, nước mắt ngấn dài...

Thắm - không, nói đúng ra là thân xác Thắm - tiến tới chỗ Hiên và Thắm đang giằng co nhau.

Thắm ngạc nhiên:

- Ủa, ai... ai mà giống mình quá vậy?

Thân xác Thắm cười:

- Mình đã giúp cậu gìn giữ xác thân này, để khi nào cậu quay về vẫn còn xác thân mà sống. Chứ nếu không, nó đã bị đem đi chôn và bị phân hủy từ lâu rồi!

Thắm nhớ lại và khẽ rùng mình khi tưởng tượng ra cảnh cái xác của mình bị hàng ngàn hàng triệu con dòi loi nhoi đục khoét...

Hiên mở to mắt nhìn thân xác Thắm:

- Đây là đây là... Thắm?

Vừa nhìn thân xác Thắm, Hiên quay lại nhìn vào hồn Thắm đứng kế bên, vẻ mặt ngơ ngác:

- Ai là Thắm, là cháu của cô?

Thân xác Thắm dịu dàng:

- Cô Hiên buông tay Thắm ra đi, từ hôm nay tôi sẽ là người cùng chơi đùa với cô Hiên, cô Hiên bằng lòng không?

Hiên lắc đầu:

- Không... Hiên chỉ muốn chơi với Thắm!

Thân xác Thắm dỗ dành:

- Hiên đừng vậy mà! Thắm dỗ lằm, Thắm đâu có biết chơi gì đâu, Thắm toàn ăn hiếp Hiên thôi, đúng không? Mình chơi với Hiên, mình sẽ không bắt nạt, ăn hiếp gì Hiên cả. Mình sẽ cùng Hiên đi hái hoa dọc bờ sông, sẽ dạy Hiên tết con tôm con bươm bằng lá dừa nước, và mình sẽ dạy Hiên hát nữa nè, Hiên thích không?

Hiên sáng mắt lên:

- Dạy Hiên hát... biết hát à?

Thân xác Thắm mỉm cười:

- Ừ tên mình là Dung. Hiên cứ gọi mình là Dung nhé! Bây giờ Dung hát cho Hiên nghe, nếu Hiên thích thì Hiên chơi với Dung, đừng thềm chơi với Thắm nữa, Hiên nhe?

Hiên gật đầu đồng ý:

- Ừ! Dung hát đi! Nếu Dung hát hay, Hiên chơi với Dung, Hiên thích hát lắm! Thằng Thấm không biết hát gì, nó dở...

Thân xác Thấm mỉm cười, nó từ từ cất lên tiếng hát:

*“Buồn đời cắt tóc đi tu
Nợ tình chưa dứt, phù du tìm về...
Bao giờ thoát khỏi cơn mê
Bao giờ oan nghiệt tứ bề tan nhanh?
Lỡ làng từ buổi tóc xanh
Dương gian, âm cảnh... nhớ anh em về...”*

- Hay! Hay quá! Dung hát hay quá! Dung dạy Hiên hát nhé?

Dung vừa dứt tiếng hát, Hiên thích chí buông tay Thấm ra để vỗ tay khen ngợi.

Vừa thoát khỏi tay cô, Thấm nhào tới thân xác mình...

Những cảnh tượng đó ông bà Tư hoàn toàn không chứng kiến được. Hai ông bà đang ngạc nhiên ngơ ngác khi thấy bỗng dưng Thấm cất tiếng hát giữa buổi chiều tà. Rồi dùng một cái Thấm ngã lăn quay ra đất.

Cả hai ông bà hốt hoảng chạy tới nhưng chưa kịp đỡ lên thì Thấm đã lồm cồm ngồi dậy, tay phải dúi quần lia lịa:

- Về, về nội ơi... Về nhanh lên nội ơi! Con sợ cô Hiên nắm tay con nữa quá!

Hai vợ chồng ông Tư ngơ ngàng nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Thoảng đâu trong gió, ông bà nghe có tiếng người con gái vọng đến:

- Ông bà hãy dẫn Thấm về đi! Đó chính là cháu nội của ông bà! Con đã hoàn trả xác thân kia về cho Thấm. Từ hôm nay con sẽ thay thế Thấm mà ở lại đây làm bạn với cô Hiên đến khi nào cô ấy mãn hạn kỳ...

Bà Tư quay lại nhìn Thấm. Nó đang nép sát vào người ông Tư, vẻ mặt sợ sệt lắm. Hai chân nó hình như không chịu đứng yên, cứ nhấp nha nhóp nhồm muốn chạy đi. Mà cái vẻ đó mới đúng là thằng Thấm, cháu nội của bà.

Bà Tư nói khẽ với chồng:

- Vậy là đúng rồi phải không ông? Đúng là thằng Thấm của mình về rồi?

- Ừ là thằng Thấm thật rồi bà ạ!

Ông Tư gật đầu xác nhận.

Bà Tư quay nhìn lại hướng bờ sông, ứa nước mắt:

- Bà cảm ơn, ông bà xin cảm ơn con đã giúp đỡ ông bà giữ gìn và đưa thằng Thấm trở lại gia đình. Con hãy nhớ, ông bà luôn coi con là người trong gia đình, và con cũng hãy xem chúng ta là người thân của con, con nhé?

Có tiếng cô gái vắng đến từ xa:

- Con cảm ơn ông bà! Xin ông bà yên tâm, đã có con bầu bạn với cô Hiên trong những ngày cô ấy còn phải ở lại nơi này...

Bà Tư nghèn nghẹn:

- Một lần nữa ông bà đội ơn con...

Làn gió chiều nhẹ nhẹ thổi tới làm mấy cây nhang bồng lóe sáng lên, văng ra những tia đỏ nhỏ.

Ông Tư lom khom phúi mấy vụn tàn nhang vương lên đĩa thức ăn.

Bồng đầu vắng vắng trong không trung tiếng hai người con gái đang cười đùa và rồi tiếng hát lại vút lên cao, vẫn bài hát cũ nhưng âm điệu lúc này nghe đã không còn quá náo nùng như trước nữa:

*“Buồn đời cắt tóc đi tu
Nợ tình chưa dứt, phù du tìm về...
Bao giờ thoát khỏi cơn mê
Bao giờ oan nghiệt tứ bề tan nhanh?
Lỡ làng từ buổi tóc xanh
Dương gian, âm cảnh... nhớ anh em về...”*

Hai ông bà già nhìn nhau, khóe mắt người nào cũng ngân ngấn lệ.

Thằng Thấm cứ níu một bên áo ông Tư không dám buông ra.

Ba người cứ ngồi như thế mãi đến lúc mặt trời khuất hẳn mới gom góp đồ đạc dắt nhau về.

Thấm vừa đi vừa chạy nhảy, lí la lí lắc...

*
* *

Ngay trong đêm đó, trên bàn thờ cô Hiên, bên cạnh tấm ảnh bán thân của cô được ông Tư đặt thêm một chiếc bài vị nhỏ do ông tự tay tỉ mỉ khắc lấy.

Trên bài vị ghi tên người con gái ấy: Trương Thị Thùy Dung và ghi rõ mối quan hệ với gia đình ông là nghĩa nữ!

Nhiều năm sau này, khi ông bà Tư đã lần lượt qui tiên, Thấm đã lớn, và trước đó Thấm đã nghe ông bà nội kể lại cặn kẽ câu chuyện người con gái tên Dung đã giữ xác thân giúp Thấm, nên hàng năm Thấm vẫn tổ chức cúng giỗ cho cô Hiên và cô Dung như hai người cô ruột thịt của mình.

Ngày giỗ của Dung, Thấm chọn lấy ngày cô đã thay thế Thấm để ở lại làm bạn với Hiên, giải phóng Thấm ra khỏi sự kèm kẹp của vong hồn người cô ngày đại...

BIỆT THỰ MA

Cuối cùng rồi thì mơ ước của ông Tân cũng đã thành sự thật!

Hơn nửa đời người, giờ đây ông Tân đã được sống trong một ngôi nhà to lớn khang trang, có cả một khu vườn thật rộng bao xung quanh, trồng nhiều loại cây trái khác nhau.

Mười năm trước, khi vợ ông còn sống, hai vợ chồng đã từng mơ có được một ngôi nhà tương đối một chút để những đêm mưa vợ chồng con cái không phải ngồi túm tụm vào một góc và khắp nhà không phải bày la liệt nào thau nào chậu để hứng nước mưa dột lỏn tỏn từ trên mái nhà xuống. Vậy mà mãi tới khi thở hơi cuối cùng, vợ ông vẫn phải chịu cảnh khổ nhọc trong cái chòi lá trống trên hở dưới.

Các con ông Tân cũng lớn lên từ đó. Nhưng nhờ trời, cả hai đứa đều có tính tự lập và ý chí phấn đấu rất cao, nên tuy là con nhà nghèo, việc học hành gặp nhiều hạn chế nhưng cả hai đứa con ông Tân đều học giỏi và thi đậu ở thứ hạng cao, được lãnh suất học bổng du học toàn phần do nước ngoài đài thọ.

Đó là niềm vui to lớn nhất trong đời ông Tân.

Hai đứa đi học rồi đi làm xa nhà, nhờ biết tiện tặn dành dụm nên mỗi năm mỗi đứa đều gửi về cho ông Tân một số tiền không nhỏ để ông an hưởng tuổi già.

Nhưng một người đã quen với cuộc sống nghèo hèn khốn khó như ông Tân, lại không thuộc loại người mới “tanh tanh mùi tiền, đã làm ra vẻ phú ông” nên ông Tân tuy được con chu cấp để có cuộc sống dư giả, thoải mái, ông vẫn tiết kiệm và cần cù làm việc. Tự ông nuôi sống được mình, toàn bộ số tiền các con ông gửi về ông đều gửi hết trong ngân hàng.

Nhiều năm trôi qua, khi số tiền ông có được đã có thể giúp ông đạt được mơ ước, ông viết thư cho con, nói rằng sẽ mua nhà.

Hai đứa con quá bất ngờ và cảm thấy hối hận, vì lâu nay chẳng đứa nào nghĩ tới chuyện mua cho cha chúng một ngôi nhà khác, khang trang hơn.

Cả hai đứa con ông Tân đều tán đồng và hứa sẽ gửi tiền về.

Ông cười, viết cho con yên tâm, rằng ba hiện đã có đủ tiền để mua nhà rồi, ba không làm phiền hay đòi hỏi gì các con đâu.

Chừng ấy hai đứa mới té ngửa ra rằng, lâu nay cha mình vẫn sống cuộc đời đạm bạc. Chúng càng cảm thấy yêu quý ông Tân nhiều hơn nữa. Và vì thế chuyện mua nhà chúng để cho cha

toàn quyền định đoạt, không đưa nào có ý kiến. Mua nhà thế nào, vị trí ra sao là do ông Tân quyết định.

Mà ông Tân này cũng khác người, thiếu gì nhà đẹp đẽ, phù hợp với yêu cầu và túi tiền của ông, nhưng ông lại không thêm mua. Để cuối cùng, ông chọn mua một ngôi nhà tuy to lớn, tuy cũng đẹp nhưng nó có một vẻ gì đó như u hoài, trầm mặc, đặc biệt ngôi nhà đó lại ở một nơi hoang vu vắng vẻ.

Ngôi nhà đó đã bị bỏ hoang từ lâu, do vợ chồng người chủ nhà đã qua đời, lại không con cháu, chỉ còn một người cháu họ hàng xa đứng ra tiếp quản nhưng rồi cũng bỏ đó vì không ai trông nom.

Ngôi nhà cũng đã được kêu bán từ rất lâu, nhưng không hiểu sao nhiều người tới xem qua rồi lại lắt đầu, chỉ riêng mỗi một mình ông Tân, vừa xem ông đã thích, và bằng lòng mua ngay không tốn nhiều công sức để kỳ kèo giá cả.

Một vài người quen thắc mắc hỏi ông vì sao lại mua ngôi nhà đó. Ông Tân cười khẽ:

- Tui thích ở một ngôi nhà to lớn như vậy, ngôi nhà đáp ứng được yêu cầu, giá lại rẻ, tội gì không mua? Hai đứa con tôi đi làm ở nước ngoài cũng phải vất vả lắm mới có được đồng tiền, mình tiết kiệm được khoản nào hay khoản ấy!

Ông Tân cũng biết xung quanh ngôi nhà đó có nhiều giai thoại, người ta đồn đại việc ngôi nhà có ma ông cũng nghe rồi. Nhưng ông không sợ, ông nghĩ mỗi thế giới đều có những qui luật riêng, đừng ai xâm phạm ai là được.

Cuộc đời ông vốn đã trải qua nhiều gian lao thử thách rồi, giờ đã gần cuối đời, chẳng lẽ ông lại đi sợ một thế lực vô hình mà không biết có thực sự tồn tại hay không?

Ngay sau khi thủ tục mua bán hoàn thành, ông Tân bắt tay vào sắp xếp lại nhà cửa và sửa sang vườn tược.

Phần nội thất của ngôi nhà, ông Tân không mất nhiều thời gian để ổn định. Vì thật ra đồ đạc của ông dọn tới đâu có bao nhiêu!

Trong ngôi nhà cũ ọp ẹp khi xưa của ông, đồ đạc toàn thứ tạm bợ mà đã trải qua nhiều năm dài rồi, đâu có mấy thứ còn sử dụng được.

Vậy mà hôm dọn nhà, cái nào ông cũng tiếc, cũng muốn mang theo.

Không phải ông là người keo kiệt bủn xỉn, nhưng vì đồ đạc trong nhà gắn liền với hình bóng vợ con ông, ông không nỡ rời xa chúng. Nhưng cuối cùng rồi ông Tân cũng chỉ mang theo một vài thứ lặt vặt, còn tất cả ông để lại cho người bà con gần đó.

Dọn về nhà mới, ông Tân cũng không phải mua sắm gì nhiều, vì hầu như tất cả vật dụng cần thiết cho sinh hoạt gia đình đều đã có sẵn trong ngôi nhà đó.

Tuy đồ đạc trông có vẻ cũ kỹ nhưng cái nào cũng tốt, cũng được làm bằng các loại nguyên liệu quý giá, mà khi bán nhà người chủ nhà đã hào phóng tặng luôn cho ông mà không cộng thêm tiền vào.

Việc mà ông Tân phải đầu tư nhiều nhất là khu vườn bao quanh nhà.

Khu đất rộng nhưng từ lâu không được chăm sóc nên rất hoang tàn. Cây cối, cỏ dại cứ chen

nhau mà mọc.

Một vài cây ăn trái lâu năm ông Tân để lại, vừa để cho khu vườn trông có vẻ ấm cúng vừa lấy làm bóng mát, còn hầu như toàn bộ ông Tân đều cho đốn bỏ sạch.

Ròng rã gần một tháng trời cùng với mấy nhân công thuê về làm giúp, ông Tân đã ưng ý với thành quả của mình.

Khu vườn đã sạch sẽ, được trồng mới lại các loại hoa kiểng, rau thơm, rau cải... theo từng khu vực thích hợp trông rất mát mắt.

Ông Tân tuy không được ăn học nhiều, không biết chút gì về nghệ thuật làm vườn hay trồng trọt cây kiểng, nhưng với năng khiếu tự nhiên của mình ông đã tự tạo ra một khu vườn nhỏ theo đúng ý thích. Như vậy là đã thỏa lòng rồi, ông chỉ còn chờ đến ngày các loài hoa bắt đầu khoe sắc, các luống rau cải xanh mơn mớn góp phần làm tươi ngon thêm bữa ăn vốn rất bình dân giản dị của ông Tân.

Hai đứa con ông Tân mỗi lần nhận được thư cha đều cảm nhận được sự yêu thích của ông đối với nơi ở mới. Giờ đây, chúng chỉ mong sao cho cha chúng tìm được một người phụ nữ nào đó để bầu bạn sớm hôm.

Hai đứa đã lớn, đã hiểu được nỗi cô đơn mà ông Tân đã phải gánh chịu ngần ấy năm làm kiếp gà trống nuôi con từ sau ngày mẹ chúng mất.

Nhất là bây giờ cả hai đứa đều xác định sẽ sống và làm việc luôn ở nước ngoài, mà ông Tân thì lại khẳng khái không chịu rời xa quê hương đất tổ.

Vì vậy, hai đứa con ông Tân thường xuyên thúc giục cha tìm bạn đời.

Mỗi lần nghe vậy ông Tân chỉ cười khì nói với con rằng:

- Ba già rồi, không nghĩ gì tới chuyện đó nữa!

Nhưng tận trong sâu thẳm lòng mình ông Tân vẫn cảm thấy nỗi cô đơn gặm nhấm.

Khi cuộc sống đã ổn định, ông Tân không còn phải lo toan về vấn đề kinh tế, thời gian rảnh rỗi nhiều hơn thì nỗi cô đơn kia càng thêm da diết.

Có những đêm một mình trong ngôi nhà vắng lặng, ông Tân ngồi hàng giờ trước bàn thờ vợ mà nước mắt lăn dài.

Thật ra vợ ông không phải là mối tình đầu của ông, nhưng ông và vợ đã gắn bó nhau rất mực keo sơn, tình cảm. Từ ngày hai vợ chồng về sống với nhau, ông Tân chưa một lần làm điều gì có lỗi với người vợ hiền lành chất phác ấy.

Cũng vì cái nghèo mới chia cắt vợ chồng ông!

Năm đó vợ ông chỉ bị cảm thông thường, cô ấy đã không ở nhà dưỡng bệnh mà vẫn phải làm lung y như ngày thường. Chiều đó mắc một trận mưa lớn, bệnh nặng thêm lên mà không đủ tiền chạy chữa thuốc thang cho tới nơi tới chốn nên cô ấy đã vĩnh viễn ra đi.

Đó là niềm ăn năn ray rứt to lớn trong cuộc đời của ông Tân.

Ông tự trách mình là đàn ông mà không lo toan che chở được cho vợ con, để đến nỗi vợ ông

phải lìa đời, hai con ông như hai con chim non bơ vơ tự bay vào đời và tự mình vươn lên tồn tại.

Thương vợ, ông Tân luôn tưởng tượng ra nếu vợ ông còn sống, thì khi hai vợ chồng có được ngôi nhà thế này cô ấy sẽ mừng vui đến đâu, sẽ trang trí thế nào...

Hình ảnh vợ ông không phai mờ dấu nhiều năm tháng đã trôi qua.

Ông Tân tuy đã lớn tuổi nhưng vóc dáng vẫn còn phong độ và khỏe mạnh lắm. Cuộc sống của ông lại tương đối nên việc tìm kiếm một người vợ không phải là điều khó thực hiện đối với ông. Chỉ tại ông không thích, không muốn mà thôi.

Đôi khi bạn bè ông gán ghép ông với người này người khác, ông chỉ mỉm cười cho qua, không phản đối mà cũng không tán đồng. Riết rồi bạn bè ông đâm chán, không ai còn muốn làm mai mối gì cho ông nữa.

Ông Tân bằng lòng với cuộc sống yên bình hơi có vẻ ẩn dật của mình.

Trong ngôi nhà đó, sáng sáng ông Tân thức dậy thật sớm để tưới cây, nhổ cỏ, chăm sóc nâng niu từng khóm hoa, từng luống cải ông gieo. Khi trời đã sáng rõ, ông tắm rửa đi làm. Hai năm gần đây, ông được nhận vào làm chân bảo vệ của một công ty gần nơi ông ở. Công việc nhẹ nhàng, tuy lương bổng không bao nhiêu nhưng vẫn đủ cho một người sống ít nhu cầu giống như ông.

Hai đứa con ông Tân nhiều lần khuyên cha nghỉ làm, về ở nhà hưởng nhàn nhưng ông nhất định không chịu. Ông nói:

“Tao đã già đâu, tao còn sức làm việc được thì sao lại phải ngồi không ở nhà cho ngựa ngáy tay chân. Đi làm cũng giống như đi chơi cho khuây khỏa vậy thôi, có gì nặng nhọc lắm đâu mà phải lo sợ”.

Ông nói mạnh quá làm hai con ông phải nhượng bộ:

- Thôi được rồi, ba muốn đi làm thì đi, nhưng dù gì thì cũng không được ráng sức. Khi nào cảm thấy mệt mỗi ba cứ xin nghỉ ngay, hai đứa con chẳng lẽ không nuôi nổi ba sao?

Ông Tân đi làm đến gần năm giờ chiều mới trở về nhà, trên đường đi, ông ghé ngang một cái chợ nhỏ ven đường mua một ít thức ăn gì đó để dành cho bữa tối. Vì buổi trưa ông ăn cơm ở công ty, nên mỗi ngày ông chỉ ăn ở nhà duy nhất một buổi tối, ông đã quen với việc không ăn sáng từ những năm vất vả cơ hàn, đến khi cuộc sống khấm khá hơn ông vẫn không thay đổi có chăng chỉ là thêm một ly cà phê vào mỗi sáng mà thôi.

Cuộc sống của Tân cứ tưởng sẽ bình lặng trôi qua như thế, nhưng có ai ngờ một buổi chiều đã có một người làm đảo lộn mọi thứ trong ông!

Chiều ấy, cũng giống như thường lệ, khi tan sở về, ông Tân ghé qua chợ mua một mớ tép nhỏ về nấu canh với mấy trái mướp vườn nhà ông mới hái sáng nay.

- Cô ới mớ tép này bán bao nhiêu?

Ông Tân hỏi:

- Dạ, anh cho xin...

Cô gái vừa nói vừa ngược lên nhìn ông Tân. Câu nói chưa dứt, bốn mắt đã chạm nhau và giống như có một luồng điện đi qua, cả ông Tân và cô gái đều khựng lại, không ai nói được lời nào, chỉ nhìn nhau trân trối.

- Cô ơi, bán cho cân cá!

- Cô ơi tôm này bán sao?

- Cô ơi...

Mãi đến khi nghe tiếng mọi người hỏi han mua bán cô gái mới hoàn hồn, lại cắm cúi vào công việc của mình.

Riêng ông Tân, vẫn còn trong cơn bàng hoàng ngây ngất.

Làm sao có chuyện này được? Mình mơ chẳng?

Không, đây là sự thật chứ hoàn toàn không phải giấc mơ! Trước mắt ông Tân, cô gái vẫn đang loay hoay với mớ cá tôm và lao xao người mua kẻ bán.

Cô gái đó chính là hình ảnh của người yêu đầu tiên trong đời ông, người đã mất cách đây hơn hai mươi năm trong một tai nạn trên đường sông trong một lần chở lúa lên bán cho vừa.

Hôm ấy, Lài - tên người yêu của ông Tân năm xưa - cùng với hai đứa em mỗi người một xuồng chở lúa từ nhà lên bán cho vừa trên chợ huyện. Đáng lẽ gọi họ xuống bán tận nhà cũng được, nhưng những người nghèo thường tiết kiệm, thu vén từng đồng, nên ba mẹ Lài muốn tự đem lúa đi để kiếm thêm chút ít tiền chuyên chở.

Không may cho Lài, hôm đó nước sông chảy xiết, chiếc xuồng của cô lại đi vào vùng nước xoáy nên bị chìm. Lài vì tiếc của, không lo bơi vào bờ mà cứ lo kéo xuồng, vớt lúa nên đuối sức bị nước cuốn trôi.

Hai đứa em Lài chứng kiến cái chết của chị mình mà không làm gì được, chúng chỉ biết kêu gào khóc lóc...

Năm ấy, ông Tân và Lài đã làm lễ đính hôn, chỉ chờ sang năm được tuổi là tổ chức cưới.

Lài mất, ông Tân đau đớn tột cùng, suốt nhiều ngày ông cứ đi thơ thẩn dọc theo bờ sông, miệng lẩm nhẩm gọi tên người con gái mà ông yêu quý.

Mãi mấy hôm sau người ta mới vớt được xác Lài.

Ông Tân suy sụp hẳn. Nếu không nhờ gia đình vực dậy, có lẽ ông Tân đã gục luôn từ hôm ấy.

Rồi sau đó, chính gia đình Lài đã mai mối để ông Tân cưới người vợ sau này.

Dù Lài không còn, nhưng ông Tân vẫn luôn giữ tốt mối quan hệ với gia đình cô ấy, mãi đến mấy lúc sau này, do sinh kế vợ chồng con cái ông dùm tùm nhau đi lập phương xa, rồi vì cảnh nghèo nên mối dây liên lạc mới thưa dần và gần như mất hẳn.

Tuy vậy, thỉnh thoảng ông Tân vẫn đau đáu nhớ về, ông tự hỏi hiện nay gia đình đó ai còn ai mất, và ông cũng tự hứa với lòng rằng, sẽ có một ngày ông tìm về quê cũ để thăm lại gia đình Lài, thả cho Lài một nén hương tưởng nhớ.

Vậy mà... cuộc đời thật trở trêu, chiều hôm nay ông Tân lại bắt gặp đúng Lài của ngày xưa đang ngồi ven đường bán cá!

Sau một lúc hoảng loạn, khi bình tĩnh lại, ông Tân chợt hiểu ra một điều, nếu còn sống thì bây giờ Lài không thể trẻ như thế. Đây không phải là Lài, chỉ là một người nào đó giống cô, rất giống cô mà thôi. Nhưng nếu là một người xa lạ, tại sao cô gái ấy cũng tỏ ra sững sờ khi nhìn thấy ông Tân?

Bao nhiêu câu hỏi cứ quay cuồng trong đầu làm ông Tân gần như không đứng vững được.

Ông Tân bước xuống, dắt chiếc xe lại dựng tựa vào gốc cây bên đường rồi rút thuốc ra châm lửa đưa lên miệng hút.

Ông đã quyết định rồi, ông sẽ đứng chờ ở đây chờ đến khi nào cô gái kia bán xong hết mâm cá trước mặt, ông sẽ mời cô lại nói chuyện để tìm hiểu.

Nhìn thấy mâm tôm cá trước mặt cô gái vẫn còn nhiều, giờ tan tầm người mua bu kín xung quanh, cô gái thật nhỏ nhoi trước đám người đông đúc đó. Một mình cô lúi húi với việc làm cá, cân cá, nhận tiền... trông thật là tội nghiệp!

Ông Tân chợt nảy ra một ý. Tại sao mình lại đứng khờ khạo ở đây khi cô ấy hai tay làm không kịp?

Thế là ông Tân mạnh dạn tiến tới và ngồi xổm xuống cạnh bên cô gái, bình thản nói:

- Cô để tôi làm cá giúp cho!

Thoáng một chút ngỡ ngàng, nhưng cô gái cũng trao cây kéo đang cầm trên tay cho ông Tân, cô không có thời gian để mà dùng dằng từ chối.

Tuy là đàn ông, nhưng đã sống một mình từ lâu ông Tân lại nhiều năm lăn lộn làm nhiều nghề khác nhau, nên việc làm cá đối với ông không phải là điều gì lớn lắm.

Mấy con cá đầu ông còn hơi lưỡng vướng, nhưng rồi nhanh chóng ông Tân đã quen với công việc, hai bàn tay to lớn của ông cứ thoăn thoắt như một người chuyên nghiệp.

Mấy người mua tỏ vẻ hài lòng, còn mấy người buôn bán cạnh thì cứ liếc cô gái rồi chọc ghẹo:

- Hôm nay có người trúng số rồi!

Cô gái then đỏ mặt nhưng không nói gì, cứ cắm cúi vào công việc, còn ông Tân thì làm ra vẻ tỉnh bơ giống như mình không can dự gì vào việc mà họ đang bàn tán.

Không bao lâu sau, mớ cá vụn cuối cùng cũng đã bán xong, cô gái thu dọn đồ đạc, rửa tay rồi nói khẽ với ông Tân:

- Dạ... cảm ơn anh đã giúp đỡ...

Ông Tân nhìn thẳng vào mắt cô gái:

- Tôi có chút chuyện muốn nói với cô, xin cô vui lòng đừng từ chối!

Cô gái lưỡng lự:

- Nhưng... giữa tôi với ông có gì mà nói? Tôi... tôi chỉ mới biết ông lần đầu thôi mà?

Ông Tân gật đầu:

- Đúng rồi! Tôi cũng lần đầu tiên gặp cô, nhưng hình như giữa tôi và cô có một điều gì đó không bình thường... ở đây nói chuyện không tiện, xin cô vui lòng theo tôi vào quán nước bên kia đường, tôi không làm cô mất nhiều thời gian đâu!

Sau một thoáng đắn đo, cuối cùng cô gái cũng đồng ý. Cô để mớ thau rửa của mình vào một góc rồi lẻo đẻo đi theo sau ông Tân tiến vào quán nước bên kia đường.

Ông Tân tỏ ra rất lịch sự kéo ghế mời cô gái:

- Xin mời cô!

Trao cho cô gái ly nước chanh đã được khuấy đều ông Tân đi thẳng vào vấn đề:

- Tôi xin nói thật với cô, lần đầu tiên tôi được gặp cô nhưng tôi thật sự ngỡ ngàng vì cô rất giống một người thân của tôi.

- Thế à?

Cô gái đáp vẻ hồ hững.

Ông Tân hỏi tiếp:

- Nhưng tôi cũng nhận thấy cô cũng có thái độ quá bất ngờ khi gặp tôi, giống y như cô là người thân của tôi vậy đó!

- Không... không, tôi không phải!

Cô gái ấp úng chối.

Ông Tân gật đầu:

- Vâng, cô không phải là người đó! Tôi biết điều này, vì người đó nếu còn thì hiện nay cũng trạc tuổi với tôi, không thể nào trẻ trung như cô được! Nhưng, điều tôi quan tâm ở đây là... tôi muốn biết giữa cô và người đó có mối liên hệ gì không? Và tại sao cô có vẻ sững sờ khi gặp tôi như vậy?

Cô gái vừa như ngượng ngùng lại vừa như háo hức:

- Tôi... tôi... thật sự tôi không biết phải nói sao đây?

- Nghĩa là sao?

Ông Tân thắc mắc.

Cô gái nhìn ông Tân e ngại:

- Tôi nghĩ... có thể tôi nói ra ông sẽ không tin...

- Sao cô lại nghĩ thế?

Ông Tân ngạc nhiên.

Cô gái xoa nhẹ hai bàn tay vào nhau như để lấy thêm can đảm, rồi cô thở hắt một hơi thật khẽ:

- Thôi được rồi, tôi sẽ kể sự thật với ông, còn chuyện ông có tin được hay không thì tôi không dám ép.

Ông Tân động viên:

- Tôi đang lắng nghe. Và tôi nghĩ tôi chẳng có lý do nào để nghi ngờ những điều cô sắp kể...

Cô gái khẽ cười:

- Nhưng ông có biết điều mà tôi sắp kể là gì đâu, phải không?

- Dù là điều gì tôi cũng sẽ tin, vì tôi nghĩ cô với tôi mới biết nhau lần đầu tiên, cô đâu cần dối gạt tôi làm gì...

Ông Tân xác định lại một lần nữa.

Cô gái chùng như đã yên tâm nên mạnh dạn kể:

- Tôi không phải người sinh trưởng ở đây. Quê tôi ở cách đây xa lắm. Tôi chỉ mới về sống ở địa phương này hơn hai tuần nay thôi. Mà cái lý do để tôi về đây sinh sống cũng rất kỳ lạ, từ từ tôi kể hết ông nghe.

Cô gái ngừng lại uống một ngụm nước, nhìn ông Tân với vẻ dò xét rồi nói tiếp:

- Tôi mồ côi cha mẹ từ nhỏ, sống với bà ngoại, ngoại tôi vừa mới mất hồi năm ngoái. Nói chung tôi là một người bình thường và cuộc sống của tôi cũng bình thường như rất nhiều người khác. Duy chỉ có một điều đặc biệt là... Từ khi bước vào tuổi trưởng thành cho đến tận hôm qua, đêm nào tôi cũng chỉ mơ một giấc mơ không rõ ràng nhưng nó cứ lặp đi lặp lại cả chục năm nay, khiến những gì xảy trong mơ đã khắc ghi thật sâu đậm trong tâm trí tôi và nó cũng làm tôi lo nghĩ không ít. Ông có biết tôi đã thấy gì trong những giấc mơ đó không?

Cô gái ngược đôi mắt trong veo lên nhìn và đột ngột hỏi ông Tân.

Ông Tân ấp úng:

- Tôi... tôi không đoán ra!

Cô gái cười khẽ:

- Tôi đã thấy ông!

- Tôi à?

Ông Tân giật mình.

- Đúng, tôi đã thấy ông hơn mười năm nay, đêm nào tôi cũng mơ thấy ông. Nhưng tôi hoàn toàn không biết được ông là ai, ở đâu, ông là gì với tôi... Và chiều nay bất chợt gặp ông, tôi thật sự bàng hoàng...

Cô gái nghiêm túc nói.

Ông Tân cũng tỏ ra bối rối:

- Tôi? Tôi đã hiện diện trong giấc mơ của cô từ hơn mười năm nay? Trong những giấc mơ đó tôi đã nói gì, làm gì cô còn nhớ không?

Cô gái lắc nhẹ đầu:

- Không, trong mơ chưa bao giờ tôi thấy ông nói gì, mà ông cũng chẳng làm một điều gì cụ thể, ông giống như một hình ảnh luôn ám ảnh giấc ngủ của tôi mà không bao giờ cho tôi biết một chút gì về ông...

Ông Tân thật sự bất ngờ trước những lời kể của cô gái. Nỗi thắc mắc quay cuồng trong tâm trí. Mình với cô ta có mối dây liên hệ gì mà tại sao cô ấy luôn mơ thấy mình? Giữa cô ấy và Lài nữa, có liên hệ không? Tại sao cô ấy lại giống Lài như hai giọt nước?

Không thể lý giải được những điều đó, nên ông Tân cứ ngồi ngẩn người mắt nhìn đăm đăm vào cô gái khiến cô e thẹn, hỏi ông:

- Ông có tin được những gì tôi vừa mới nói không?

Ông Tân gật đầu:

- Tin, tôi tin những gì cô kể là sự thật. Tôi cũng có sự thật khó tin. Cách đây hơn hai mươi năm, tôi và một người con gái tên Lài đã có hôn ước với nhau, không may Lài qua đời. Cô biết không, cô với Lài giống nhau như đúc. Lúc này mới gặp cô, tôi thật sự bị choáng vì cứ ngỡ đã gặp lại Lài, tưởng như Lài cố tình trốn tránh tôi bấy lâu nay vậy. Nhưng khi bình tâm lại, tôi biết cô không phải là Lài, vì lúc Lài mất cũng trạc tuổi cô hiện nay, bây giờ sau hơn hai mươi năm rồi, Lài không thể là cô được. Cô ơi, cô có nghe cha mẹ ông bà kể lại có người nào quen với gia đình cô tên Lài, gia đình sống ở huyện... không?

Cô gái lắc đầu:

- Tôi chưa nghe ai trong gia đình tôi nhắc tới tên Lài. Mẹ tôi chết khi mới sinh tôi. Tôi nghe kể lại, đáng lẽ tôi đã chết cùng với mẹ tôi rồi, vì mẹ tôi sinh khó mà không kịp vào bệnh viện. Ba mẹ tôi đang cùng nhau chài lưới trên sông thì mẹ tôi bất ngờ trở dạ. Cũng may, trong mấy chiếc xuồng trên bến sông chiều hôm đó có một người từng là mụ vườn, biết tin có người trở dạ, bà ta đã tận tình giúp đỡ. Nhưng mẹ tôi sinh khó tôi đã bị tím tái và không còn thở nữa. Ba tôi đau đớn lắm vì vừa mất cả vợ lẫn con. Nhưng rồi không hiểu tại sao tôi đột ngột sống lại ngoài sự tưởng tượng của mọi người, nhưng mẹ tôi thì đã vĩnh viễn ra đi...

Nghe cô gái kể về việc mình chào đời trên sông nước, ông Tân thoáng rung mình, hỏi lại:

- Cô xin cô vui lòng cho tôi biết ngày sinh của cô, được không?

Cô gái cười:

- Ngày sinh của tôi dễ nhớ lắm ông à, vì đó là ngày rằm tháng bảy!

Cô gái vừa dứt lời, ông Tân cảm thấy chao đảo cả đất trời.

- Trời ơi, không lẽ... không lẽ đây chính là...

Rõ ràng ngày rằm tháng bảy năm đó Lài cũng đã vĩnh viễn bỏ ông mà đi... Ngày rằm tháng bảy

năm đó có một đứa bé được sinh ra, mà lại giống Lài đến thế kia!

Ông Tân run rẩy hỏi tiếp:

- Cô ơi, cô có nhớ cô đã chào đời trên khúc sông nào không?

Cô gái thấy thái độ khẩn trương của ông Tân nên cũng hơi lo ngại:

- Có gì không ông? Tôi thấy... thấy hình như ông bị kích động lắm...

- Không! Không... cô cho tôi biết đi, cô chào đời ở khúc sông nào?

Ông Tân chồm lên lo lắng.

- Tôi... nghe ba tôi kể lại, mẹ tôi chuyển bụng khi đang chài lưới ở đoạn sông gần ngã năm Phụng Hiệp.

Cô gái trả lời.

Ông Tân thả người rớt phịch xuống ghế, hai tay ôm đầu rên rỉ nho nhỏ:

- Lài ơi... đúng là em rồi phải không Lài?

Cô gái hỏi:

- Ông có sao không ạ? Ông nói gì tôi nghe không rõ?

Ông Tân đau đớn ngược lên nhìn cô gái. Biết nói thế nào với cô ấy bây giờ, chẳng lẽ nói rằng cô chính là hiện thân của vị hôn thê ngày ấy của tôi? Nói thế thì khác nào mình là một thằng già không nên nết, lợi dụng sự giống nhau giữa hai người mà buông lời chọc ghẹo một cô gái chỉ đáng tuổi con mình? Còn nếu giấu nhem không nói ra thì cũng không được, ông không cam lòng, và trong chuyện này không đơn giản vậy đâu. Chắc chắn hồn Lài luôn muốn tìm gặp lại ông, cho nên bao nhiêu năm qua đều khiến cho cô gái này mơ mãi về ông để hình dáng, gương mặt ông in sâu đậm vào tâm trí cô ấy. Thì bây giờ đã gặp nhau rồi, đâu thể nào giữ hoài im lặng được.

Nhưng nói ra bằng cách nào đây? Không thể sõ sàng được, người ta là con gái mới lớn lên, mình là một thằng đàn ông tóc đã phai màu, đâu dễ gì nói những chuyện gió trăng như vậy...

Lài ơi, nếu đúng là em, hãy khiến xui cho tình cảm của mình ngày xưa dang dở nay có cơ may chấp lại, còn nếu không phải là em thì đành vậy Lài ơi...

- Ông ơi... ông bị làm sao vậy?

Cô gái lo âu hỏi.

Ông Tân gượng cười:

- Không, không sao đâu! Tại tôi quá bất ngờ trước những điều trùng hợp kỳ lạ như thế này. À, lúc này cô có nói, việc cô chuyển về đây sinh sống cũng kỳ lạ, vậy cô có vui lòng kể cho tôi biết được không?

Cô gái nhoẻn miệng cười hồn nhiên:

- Có gì mà không được ạ! Từ sau ngày ngoại tôi mất, tôi cứ ốm đau bệnh hoạn mãi không làm gì ra trò ra trống. Mà đêm nào tôi cũng cứ thấy ông, rồi lại nghe văng vẳng bên tai tiếng người gọi tôi, chỉ cho tôi nơi lập nghiệp. Cuối cùng tôi quyết định thực hiện theo những điều huyền ảo đó, thử thời vận mình ra sao. Vì thật ra ở nơi quê cũ tôi cũng chẳng còn gì, có bỏ đi cũng không có gì trở ngại. Tôi thầm nghĩ thì coi như mình đi làm ăn xa, nếu ổn định được thì tốt còn không thì lại quay về chẳng có gì quan trọng. Thế là tôi đi, mới đến nơi còn lạ nước lạ cái và bất ngờ gặp ông, quả là... những điều hy hữu!

- Hiện nay cô sống ở đâu?

Ông Tân tỏ ra quan tâm:

- Tôi ở trọ trong một xóm lao động nghèo. Hôm nay là ngày đầu tiên tôi ra chợ buôn bán, tôi cũng không biết những ngày sắp tới mình có sống ổn định được với cái nghề này không nữa?

Ông Tân xé một tờ giấy rồi viết vội lên đó mấy dòng, xong đưa cho cô gái:

- Đây là địa chỉ của tôi, nếu có gì cần xin cô hãy đến đó, cô đừng ngại ngần điều chi hết. Tôi nghĩ chắc hẳn giữa tôi với cô có một sự liên hệ huyền bí nào đó mà hiện nay chúng ta chưa giải đáp được. Thôi thì tôi xem cô như người thân trong nhà, tôi mong cô cũng xem tôi như thế. Giữa tôi và cô, xin đừng có sự khách khí nào... Tôi rất thật lòng, mong cô hiểu cho.

Ông Tân còn muốn nói chuyện nhiều hơn nữa với cô gái, nhưng ông biết, mới lần đầu tiên gặp mặt mà đã nói với nhau bao nhiêu chuyện thế là quá nhiều rồi, không nên gây cho cô gái cảm giác khó chịu nào nữa.

Trước khi chia tay, ông hỏi:

- Xin lỗi, tôi tên Tân, cô vui lòng cho tôi được biết tên cô?

Cô gái đứng lên mỉm cười:

- Cảm ơn ông, tên tôi là Loan.

Ông Tân nói khẽ:

- Cô Loan về nhé? Nhớ có gì cần cứ đến tìm tôi.

Loan không nói gì, chỉ mỉm cười và gật đầu chào ông Tân.

Đứng trước cửa quán nước nhìn theo cái dáng nhỏ bé của Loan hòa vào dòng người hối hả, ông Tân nghe trong lòng mình dâng lên một tình cảm rất khó gọi tên...

Lâu lắm rồi, từ dạo Lài mất ông Tân đã thôi không còn những cảm tình lãng mạn nữa. Ông cưới vợ, sinh con, sống với vợ con những ngày tháng đầm ấm hạnh phúc, nhưng chưa bao giờ trong lòng ông lại trào dâng lên một thứ tình cảm da diết như thế này. Những tình cảm của tuổi đôi mươi này tưởng đã chết hẳn từ ngày Lài bỏ ông đi, chiều nay bỗng dưng bừng sống lại, giống như Lài cũng bừng sống dậy chiều nay...

Đạp xe chậm chậm về nhà, ông Tân không buồn ra vườn tưới cây như mọi hôm. Ông cứ hết ngồi suy nghĩ thần thờ lại ngã mình trần trọc trên bộ ván.

Mãi đến khi trời tối mịt ông mới lò dò xuống bếp nấu cơm.

Bữa ăn hôm nay ông ăn vội vàng cho qua chứ không cảm nhận được vị ngọt ngào của bát canh hay sự dẻo thơm của nồi cơm gạo mới... Tất cả tâm tư tình cảm ông đã dồn hết cho Loan, không đúng, mà là dồn hết cho Lài của ông mới đúng!

Từ hôm đó, chiều nào đi làm về ông Tân cũng ghé lại chỗ Loan, ngồi giúp cô làm cá, hoặc đôi khi chỉ hỏi thăm băng quơ một đôi câu mà ông vẫn cảm thấy lòng phơi phới lắm.

Loan thì vẫn vậy, với ông, cô cũng tỏ ra vui vẻ nhưng có chừng mực. Và chưa một lần cô tìm tới nhà ông dù đã nhiều lần ông Tân cố tình mời mọc.

Một buổi chiều do bận việc cơ quan, ông Tân về hơi trễ hơn thường ngày, khi đi gần tới chỗ Loan bán, ông trông thấy rất nhiều người xúm vào đó có vẻ như đang xảy ra chuyện không hay nào đó.

Bất giác ông Tân thấy lo lắng, ông vội vàng vút chiếc xe xuống lề đường, chen lấn tiến vào trong, Loan đang nằm dài dưới đất, được mấy người phụ nữ đánh giết.

Mấy người buôn bán cạnh Loan đã quen mặt ông Tân, vừa thấy ông, họ mừng rỡ:

- Kìa, kìa... người thân của cô ấy đã đến rồi kìa!

Ông Tân hấp tấp hỏi:

- Cô ấy bị sao vậy?

Một chị bán bên cạnh nhanh nhẩu trả lời:

- Chắc là bị trúng gió, đang ngồi thì ngã ngửa ra không biết trời đất gì nữa hết.

Ông Tân nhanh nhẹn xốc Loan lên tay, bước ra đường vẫy một chiếc xích lô.

Khi đã đặt Loan lên xe, ông quay lại dặn:

- Cô trông chừng giúp đồ đạc của cô ấy!

- Ông yên tâm đi, tụi tôi sẽ giúp mà!

Chị bạn nhanh miệng trả lời.

Ông Tân lóc cóc đạp xe theo sau chiếc xích lô chở Loan về nhà ông.

Khi đã vào nhà, ông đặt cô lên ván rồi làm vài thao tác sơ cứu mà ông đã biết qua, xong đâu đấy, ông xuống bếp vo nồi cháo bắc lên.

Trong khi ông Tân lúi húi nấu cháo dưới bếp thì nhà trên Loan đã dần dần hồi tỉnh.

Cô mở mắt ra ngơ ngác ngó xung quanh, không thể xác định được tại sao mình lại nằm đây mà đây là ở đâu? Loan từ từ nhớ lại... Phải rồi, mình đang ngồi bán thì chợt cảm thấy choáng váng rồi không nhớ gì nữa hết.

Hay đây là nhà của chị bạn bán kế bên? Không phải đâu, nghe chị kể gia cảnh cũng nghèo khổ lắm mà, đâu có được ngôi nhà to lớn như thế này?

Loan chống tay định nhồm dậy, nhưng đầu óc cô vẫn còn chao đảo lắm, cô phải bấu chặt tay

vào thành ván mới có thể ngồi lên.

Nhà ai mà vắng vẻ thế này? Loan vừa thắc mắc vừa lo sợ. Địa phương này Loan mới tới, chưa quen đường quen lối, lại chưa thân thiết với ai, nếu lỡ có chuyện gì không hay xảy ra cô biết phải làm sao đây?

Bỗng Loan nghe có tiếng lục đục phát ra từ căn nhà phía sau, cô dò dẫm bước đi, vì lúc này ngoài trời đã tối mà trong nhà chỉ để một ngọn đèn không đủ sáng cả ngôi nhà to lớn.

Loan bất giác giật mình khi nhận ra người đàn ông hôm trước. Vừa đúng lúc ông Tân quay lại và bắt gặp cô đang sững sờ nhìn mình.

Ông Tân vội nói:

- Xin cô yên lòng! Lúc nãy đi làm về ngang qua đó, tình cờ tôi thấy cô trúng gió, tôi không biết phải làm sao, nếu đưa cô về nhà trọ của cô thì sẽ không ai chăm sóc. Vì vậy tôi mạo muội đánh liều đưa cô về thẳng nhà tôi, tôi xin thề tôi không có ý đồ gì không tốt!

Nhìn thấy dáng vẻ ông Tân và nghe ông nói liền một hơi, Loan chợt phì cười:

- Tôi... tôi cảm ơn ông... Tôi không nghĩ ông có ý đồ gì, chỉ là... tôi ngại vì đã làm phiền ông mà thôi!

Ông Tân thở phào khi nghe Loan nói. Từ chiều giờ ông luôn lo lắng, sợ khi tỉnh dậy Loan sẽ có phản ứng mạnh, sẽ mắng chửi khi biết ông đưa cô về đây.

Giờ thấy cô thế này, thật sự lòng ông Tân vui lắm. Ông nói đùa:

- Có gì đâu mà phiền! Thì cô cứ coi như tôi đền bù lại tội lỗi của mình.

- Tội lỗi của ông? Tội lỗi gì?

Loan ngơ ngác.

Ông Tân bật cười:

- Thì cô đã nói hơn mười năm nay tôi luôn quấy rối giấc ngủ của cô, thì nay tôi xin được đền lại cho cô một phần rất nhỏ...

Loan cười:

- Ồ, thì ra ông nói chuyện đó! Mà lạ thật ông nhỉ? Tôi cứ suy nghĩ mãi mà không tài nào nghĩ ra giữa ông và tôi và người vợ hứa hôn năm xưa của ông có mối dây liên hệ nào?

Ông Tân tiến đến kéo chiếc ghế ra ân cần bảo:

- Cô còn yếu lắm kìa, cô cứ ngồi xuống đây! Cháo cũng đã chín rồi, để tôi múc ra cho cô ăn nóng, ăn thật nóng, thật cay vào cho xuất mồ hôi, có như vậy mới giải cảm được. Cô cứ từ từ ăn, vừa ăn mình vừa nói chuyện.

Loan ngồi xuống ghế, ngoan ngoãn đón lấy chén cháo thơm lừng mùi hành tiêu và còn nghi ngút khói từ tay ông Tân. Cô chớp chớp mắt để nén dòng xúc cảm của mình.

Lâu rồi, lâu lắm rồi, kể từ ngày bà ngoại già cả không còn đủ tỉnh táo và sức lực thì trên đời

này chưa có ai lo lắng ân cần với cô như vậy.

Ông Tân cũng kéo ghế ngồi đối diện với Loan, ông giục:

- Cô ăn đi cho nóng!

Loan ngập ngừng:

- Ông... ông không ăn cùng tôi sao?

Ông Tân lắc đầu:

- Tôi có đau ốm gì đâu mà ăn cháo? Cơm tôi đang nấu, tí nữa sẽ ăn sau, cô cứ dùng tự nhiên đừng ngần ngại. Như đã có lần tôi nói với cô, mình hãy coi nhau như người trong nhà, như vậy sẽ tốt hơn cô ạ! Kìa, cô ăn đi chứ!

Để ông Tân thúc giục hoài cũng kỳ, Loan chậm rãi múc một muống cháo đưa lên miệng húp. Cái vị ngọt ngào ấm nóng đi dần vào bao tử làm cho cô có cảm giác thật dễ chịu.

Ngồi nhìn Loan ăn, ông Tân trầm ngâm nói:

- Có những việc rất khó hiểu mà có thể người ngoài sẽ không thể nào tin được. Từ hôm bất ngờ gặp được cô, thú thật là trong đầu tôi luôn luôn nghĩ về chuyện đó, tôi không thể tin được trên đời lại có chuyện trùng hợp lạ lùng như thế xảy ra! Vậy mà nó đã xảy ra, xảy ra ngay trong cuộc đời tôi...

Loan ngược lên nhìn ông Tân, hỏi:

- Ý ông nói là sự giống nhau kỳ lạ giữa tôi và người vợ hứa hôn của ông, hay giấc mơ của tôi?

Ông Tân mơ màng nhìn ra cửa sổ, nói với Loan mà như nói với chính bản thân mình:

- Về tất cả cô ạ! Về sự giống nhau, về giấc mơ của cơ và về những điều khác nữa mà cô chưa biết!

- Còn những điều khác nữa sao ông?

Loan ngạc nhiên.

Ông Tân gật đầu:

- Đúng vậy, còn những điều khác nữa... Cô có biết không, người vợ hứa hôn ngày xưa của tôi đã chết trong một tai nạn chìm xuống, cũng ngay trên khúc sông mà cô đã ra đời, và... cũng vào chiều ngày rằm tháng bảy!

Muống cháo vừa húp vô như nghẹn lại nơi cổ của Loan, cô cố gắng nuốt ực một cái rồi hỏi, giọng lắp bắp:

- Ông nói sao? Người đó chết ngay trên khúc sông đó? Cũng vào ngày đó à?

Ông Tân không nói gì chỉ lặng lẽ gật đầu xác nhận.

Loan buông rơi muống cháo, kêu lên:

- Trời ơi!...

Ông Tân đứng lên bước vội về phía nhà trước, và chỉ một loáng sau ông quay trở xuống, trên tay cầm một cái bài vị đưa ra trước mắt Loan:

- Cô hãy nhìn đi, đây là bài vị của Lài, tôi luôn mang theo từ ngày cô ấy mất.

Loan run run cầm lấy chiếc bài vị, xem xét thật kỹ chỗ ghi ngày mất thì đúng là trùng với ngày sinh tháng đẻ của cô.

Bất chợt Loan hỏi một câu không ăn nhập gì tới chuyện đó:

- Từ ngày cô ấy mất ông vẫn sống một mình?

Ông Tân cười nhẹ, lắc đầu:

- Không! Sau khi cô ấy mất vài năm thì tôi lấy vợ nhưng có lẽ số tôi không may mắn, hơn mười năm trước vợ tôi cũng đã qua đời sau một trận ốm. Hai đứa con tôi đang sống ở nước ngoài.

Loan gật gù:

- Đã lấy vợ, sinh con vậy mà ông vẫn giữ bài vị của người xưa sao?

Ông Tân cười:

- Giữ chứ! Tôi đã xem Lài là vợ tôi. Người vợ sau này của tôi cũng một lòng thờ kính cô ấy! Hằng năm, chúng tôi đều làm giỗ cúng cô ấy dù lúc đó chúng tôi nghèo khổ lắm, nói là giỗ nhưng có khi chỉ là một mâm cơm đạm bạc...

Loan có vẻ xúc động:

- Nếu vong hồn cô ấy biết được chắc sẽ hạnh phúc lắm. Ít có người đàn ông nào chung thủy được như ông!

Ông Tân cười:

- Cô nói thế chứ tôi có ra gì...

Bỗng dưng Loan cầm chiếc bài vị đưa lên giữa trán thành tâm khấn vái:

- Tôi là một kẻ tứ cố vô thân, tình cờ trôi dạt đến đây và gặp được những điều lạ lắm, ngoài sức phán đoán của tôi. Tôi kính cẩn xin hương hồn cô Lài nếu có linh thiêng hãy báo mộng cho tôi được rõ, để tôi biết giữa cô, ông Tân và tôi có mối liên hệ gì. Có như thế tôi mới có thể sống yên ổn được...

Ông Tân xúc động vô cùng khi nghe Loan khấn như vậy. Trong lòng ông cũng thầm van:

- Lài ơi, em hãy về nói rõ cho anh biết đi! Anh phải làm sao đây, cư xử sao đây? Thật sự lòng anh đang ngổn ngang trăm mối, em hãy về giúp anh giải thích rõ mọi việc nghe Lài...

Ngoài trời, bóng đêm đã bao trùm cảnh vật. Cái nóng hầm hập của những ngày cuối hạ cũng đã nhanh chóng tan đi nhường chỗ cho những cơn gió dịu dịu thổi mát mơn man trên những khóm cây luống cỏ...

Mùi hương thoảng của mấy cây nguyệt quế trồng bên ngoài cửa sổ thoảng đưa vào làm cho không khí trong căn phòng càng thêm ấm áp.

Loan đứng lên:

- Trời tối rồi, tôi phải về đây! Xin cảm ơn ông rất nhiều vì sự giúp đỡ vừa rồi của ông...

Ông Tân không hài lòng:

- Coi kìa, tôi đã nói sao với cô? Mình hãy xem nhau như người thân trong gia đình, thì có gì mà cô phải nói tiếng cảm ơn khách sáo đó?

Loan bối rối:

- Dạ... tôi xin lỗi! Thôi, xin phép ông tôi về!

Ông Tân muốn giữ Loan lại nhưng biết rằng không tiện nên thôi, đành phải đứng lên tiễn cô ra cổng với lời dặn dò ân cần:

- Cô về nghỉ ngơi cho khỏe, mai đừng vội đi bán đấy! Có gì cứ đến tìm tôi nhé?

- Dạ, tôi nhớ rồi ạ! Thôi, ông vào nhà đi, tôi về được rồi!

Loan mỉm cười.

Ông Tân sức nhớ ra:

- À mà cô về bằng gì nhỉ?

Loan nhìn ông cười:

- Tôi đi bộ, chỗ tôi ở cũng gần đây thôi mà! Đi hết con đường này, rẽ vào một con hẻm nhỏ là tới. Lúc nãy vừa ra tới cổng nhà ông là tôi đã định hướng được rồi, vì hôm mới lên tôi có đi thơ thẩn qua đây.

Ông Tân reo lên:

- Vậy hóa ra mình còn là láng giềng của nhau nữa à? Thế thì tốt quá!

Loan mở miệng định hỏi thêm:

- Sao là tốt quá?

Nhưng cô cảm thấy ngại nên thôi.

Bóng Loan đã khuất dần nơi cuối con đường mà ông Tân vẫn bần thần đứng hoài trước cổng không muốn quay vô.

Bất chợt, ông quay lại khóa trái cổng rồi đi một mạch theo lối lúc nãy Loan đi.

Ở cuối con đường quả thật có một con hẻm nhỏ đúng như Loan nói.

Ông chậm rãi đi vô hẻm! vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, ông muốn tránh không để Loan biết ông đã đi theo Loan đến tận chỗ này.

Con hẻm này tuy ở gần nhà nhưng chưa một lần ông Tân bước chân vô.

Thứ nhất vì ông cũng mới dọn về đây sinh sống, thứ hai, từ ngày dọn về ông mãi lo cải tạo nhà cửa, vườn tược chưa có thời gian nào rảnh để tìm hiểu xung quanh.

Con hẻm nhỏ xíu, hai chiếc xe máy chạy ngược chiều muốn tránh nhau cũng không phải dễ. Hai bên nhà cửa chen chúc, mà hầu hết các ngôi nhà ở đây đều ọp ẹp, tạm bợ.

Tiếng trẻ con cười đùa, tiếng mấy người đàn ông đang nhậu nhẹt, tiếng quát mắng của một vài phụ nữ khiến không khí trong hẻm ồn ào náo nhiệt hẳn lên.

Ông Tân cứ đi mãi miết gần đến cuối hẻm mới phát hiện được nơi ở của Loan.

Đó là một căn nhà nhỏ xíu và còn có vẻ tạm bợ hơn hẳn những căn kế bên nữa.

Ông chợt cảm thấy xót xa, nhớ lại một quãng đời khổ sở nghèo đói của mình.

Ông Tân muốn ngay lập tức chạy vào đó kéo tay Loan bảo cô hãy dọn về nhà ông mà sống. Nhưng ông đã kịp dẫn lại cái cảm xúc nông nổi đó, ông biết Loan không thể dễ dàng chấp nhận về sống với người đàn ông xa lạ như ông...

Thôi, chuyện gì thì cũng từ từ, cần phải có thời gian...

Ông Tân nhủ thầm với lòng mình như vậy.

Đi loanh quanh trước cửa nhà Loan một lúc rồi ông Tân quay gót ra về.

Dù sao biết được nơi sinh sống của Loan thì ông cũng đã yên tâm nhiều rồi.

Tối đêm đó trước khi đi ngủ, ông Tân không quên thắp nhang lên bàn thờ vợ và Lài và khấn những câu như lúc tối ông đã nghĩ.

Lên giường nằm mãi mà không ngủ được, ông Tân cứ trần trọc không yên. Bất chợt ông thấy thèm hút một điếu thuốc, nhưng vì ông bỏ hút đã lâu nên trong nhà không có thuốc, đêm cũng đã khuya rồi, giờ này còn lang thang ra đường mua thuốc thì cũng ngại nên ông đành nằm im chịu đựng.

Bỗng ông Tân nghe một tiếng động rất to phía nhà bếp. Cứ ngỡ con mèo hoang nào dám vô lục lọi đồ ăn, ông Tân vùng dậy đi xuống bếp nhưng tất cả các cánh cửa sổ đều đã được đóng kín thì làm sao mèo nào vô được? Nồi cá kho để trên bàn cũng vẫn còn nguyên.

Tiếng gì thế nhỉ?

Thắc mắc, ông Tân bật sáng hết các ngọn đèn để đi xem xét khắp nơi mà vẫn không có gì lạ.

- Hay là tai mình có vấn đề?

Ông Tân vừa lăm bầm vừa tắt đèn rồi trở vô mừng nằm.

Mới vừa thiêu thiêu ngủ, một tiếng “ầm” vang lên làm ông Tân giật bắn cả người. Ông ngồi bật dậy, vớ lấy cây gậy luôn đặt phía đầu giường lạng lẽ đi ra nhà sau.

Ông cố tình không bật đèn để xem cái quái quỷ gì phá rối ông như vậy?

Nép mình vào cánh cửa ăn thông với nhà bếp, nơi phát ra tiếng động, ông Tân nín thở lắng nghe động tĩnh.

Có tiếng chân bước rất nhẹ làm ông giật mình kêu khẽ: “Trộm ư?” Ông nắm chặt cái cây trong tay để phòng bất trắc.

Tiếng chân không còn, nhưng thay vào đó là những tiếng rì rầm nho nhỏ.

“Thật quá đáng, đã đi ăn trộm mà còn dám bàn tán như vậy sao? Bọn trộm này lộng hành đến mức độ này sao?”.

Ông Tân thầm nghĩ.

Ông không lo lắng gì đến chuyện trộm viếng thăm nhà, vì trong nhà ông có cái gì đáng giá để chúng nó lấy mang đi đâu? Tiền bạc của cải dành dụm ông đều gửi cả trong ngân hàng, chúng có tìm đồ con mắt cũng đừng hòng lấy được cái gì.

Nhưng lạ kìa, sao chúng lại có vẻ như đang đùa giỡn với nhau vậy? Tiếng cười khúc khích, tiếng đồ đạc rì rầm... Ông Tân không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Ông nhích thêm mấy bước để đến bên chiếc khuôn bông trên vách, ông ghé mắt vào đó nhìn xuống, một cảnh tượng làm ông rụng rời: Hai bóng người trắng toát đang ngồi sát bên nhau ra vẻ âu yếm lắm!

Ma! Đúng là ma rồi! Lời đồn đại quả không sai!

Ông Tân run rẩy hai chân, nhưng ông cố gắng tự nhủ:

- Mình đừng quấy phá họ thì chắc họ cũng sẽ không quấy phá mình!

Ông tự nhủ như thế rồi lùi dần trở về phòng ngủ của mình.

Nỗi lo âu vẫn canh cánh bên lòng, nhưng ông Tân luôn nhắm đi nhắm lại câu đừng ai phạm tới ai, rồi ông chìm vào giấc ngủ từ lúc nào ông cũng không hay biết.

Sáng sớm hôm sau, vừa thức dậy, ông Tân đi dạo một vòng quanh nhà thì thấy tất cả vẫn bình thường không có chút gì thay đổi.

Hôm nay là chủ nhật không phải đi làm, ông Tân thư thả ra sân tập thể dục rồi tưới nước bắt sâu cho mấy khóm hoa luống cải. Khi mọi việc xong xuôi thì mặt trời cũng đã lên cao.

Ông vào nhà tắm rửa, định sẽ đi chợ mua một ít thức ăn. Nhưng khi vừa tắm xong, ông nghe có tiếng Loan gọi ngoài cửa.

Mừng rỡ, ông Tân nhanh chóng đi ra:

- Hôm nay chủ nhật, biết ông có ở nhà nên tôi mua một ít thức ăn tối nấu cho ông bữa cơm để trả nợ!

Loan vừa cười vừa nói.

Ông Tân hồ hởi:

- Xin mời cô vào? Tôi thật sự mừng quá, vì lâu rồi không ai nấu cơm cho tôi ăn...

Chợt nhận ra câu nói của mình hơi có vẻ hớ hênh, ông Tân nín bật, cô Loan cũng có vẻ e thẹn.

- Cô mua những gì thế? Tôi cũng mới vừa tính đi chợ đây, thật may quá...

Ông Tân nói để xua đi cái sự ngượng ngập giữa hai người.

Không lâu sau Loan cũng đã lấy lại được vẻ tự nhiên, cô bắt tay vào công việc nội trợ với sự thuần thục của một cô gái quê đảm đang khéo léo.

Ông Tân cũng lảng xảng phụ giúp một tay. Lòng ông vui rộn rã, hơn mười năm nay trong nhà ông mới lại có không khí đầm ấm như thế này.

Khi bữa cơm đã được dọn lên thơm tất, ông Tân bỗng nhớ ra và nói với Loan:

- Tôi xin phép được cúng mâm cơm này cho những người khuất mặt ở đây, được không cô Loan?

Loan hơi ngỡ ngàng nhưng chỉ một thoáng qua, cô gật đầu cười:

- Ông cũng tin vào người khuất mặt nữa sao?

Ông Tân khẽ gật:

- Tin chứ cô!

- Thế ông có sợ không?

Loan tò mò hỏi.

Ông Tân cười:

- Không, tôi không sợ! Bởi tôi tin người chết họ cũng không làm hại gì mình nếu mình không làm gì hại đến họ!

- Ông là một người tốt!

Loan buông một câu gọn lỏn làm ông Tân cười ngất:

- Cô dễ tin người đến thế sao? Chỉ mới nghe tôi bẻm mép một đôi câu mà cô nhận định tôi là người tốt thì coi chừng sẽ hối hận đó nghe!

Loan nghiêm giọng:

- Không, không phải tôi nhận xét vậy chỉ vì nghe một vài câu nói của ông, mà là tôi quan sát ông từ lâu nay, từ hôm gặp ông lần đầu tới nay...

Ông Tân xúc động khi nghe Loan nói. Bỗng ông hỏi Loan:

- Cô có tin ma không, cô Loan?

Loan giật mình:

- Sao ông hỏi vậy? Bộ... bộ nhà ông có ma sao?

Thấy Loan có vẻ sợ sệt, ông Tân cười:

- Không, tôi chỉ thuận miệng hỏi cho vui vậy thôi mà!

Loan lè lưỡi:

- Vậy mà ông làm tôi hết hồn, cứ tưởng ông gặp ma...

Nhưng rồi Loan lại tỏ ra mạnh dạn:

- Mà nè ông ơi, tôi nghĩ tôi cũng không có sợ ma đâu! Tại vì... lâu nay tôi cứ nghĩ ông là ma đó!

Ông Tân tròn tròn mắt:

- Sao? Cô nghĩ tôi là ma à?

Loan ngây thơ:

- Đúng vậy! Tại vì đêm nào tôi cũng mơ thấy ông, mà tôi thì chưa gặp ông bao giờ cho nên tôi cứ nghĩ ông là một hồn ma đeo bám lấy tôi có lúc tôi cảm thấy ghét ông kinh khủng.

- Ghét tôi?

Ông Tân ngờ nghệch hỏi.

- Phải, tôi ghét ông, vì ông cứ làm cho đầu óc tôi rối tinh rối mù cả lên vì phải suy nghĩ đủ thứ, thắc mắc đủ thứ. Nhưng rồi một thời gian sau, tôi đã quen dần với việc gặp gỡ ông hằng đêm, tôi coi chuyện đó như một chuyện đương nhiên rồi nên không còn thấy ghét ông nữa!

- Hú hồn!

Ông Tân thở phào nhẹ nhõm, tay đặt lên ngực làm bộ điệu chọc cười cho Loan.

Loan nhìn ông cười cười:

- Tôi không biết làm cách nào để biết được mối dây liên hệ giữa ba người chúng ta? Hay hôm nào tôi đi xem bói nhé?

Ông Tân nhăn nhó:

- Tôi chỉ sợ cô gặp phải các tay thầy bói bịp bợm, bàn ra tán vào rồi cô lại đâm ra ghét tôi lần nữa thì nguy.

Loan và ông Tân cùng cười. Tiếng cười xua đi cái không khí hoang vắng trong ngôi nhà rộng thênh của ông Tân.

Ông Tân thấy mình như trẻ lại hàng chục tuổi. Suốt buổi sáng ông cứ nói đùa nói tếu như chàng thanh niên thuở mới hai mươi...

Khi những nén nhang đã tàn, ông Tân dọn mâm cơm xuống và hai người ngồi vào bàn vừa ăn vừa nói cười vui vẻ.

Cả hai gần như đã không còn khoảng cách, đã trở nên thân thiết lắm rồi.

Ăn cơm xong, Loan ở lại giúp ông Tân một vài việc lật vật ngoài vườn, đến tận trưa cô mới từ giã ra về sau khi hứa với ông Tân hôm nay sẽ không đi bán, mà nghỉ ở nhà cho lại sức.

Còn lại một mình trong nhà, ông Tân khẽ mỉm cười khi nhớ lại những việc vừa xảy ra. Ông không biết phải cảm ơn trời phật hay cảm ơn ai đã xui khiến cho ông và Loan có cơ may gặp gỡ để lứa tuổi về chiều của ông còn có được niềm hạnh phúc muộn màng này?

Xế trưa hôm ấy trời bất thành linh đổ mưa, cơn mưa thật lớn, nước đổ ầm ầm trên mái nhà, như có bao nhiêu nước trên trời đều bị ông trời đem trút hết xuống trần gian.

Ông Tân đóng kín các cánh cửa sổ rồi ngồi bó gối ngó mông lung ra sân qua làn cửa kính mờ mờ.

Cây cối nghiêng ngả toi bời, sấm sét đì đoàng, những tia chớp thì cứ lóe lên như muốn rạch nát bầu trời.

Trước đây, mỗi lúc trời mưa như thế này là ông Tân rầu rĩ lắm. Hết rầu cảnh nhà đột cột xiêu lại rầu tới cảnh cô đơn vò vố, thế nhưng hôm nay, trời cũng mưa gió toi bời mà trong lòng ông Tân thật ấm áp. Ông không còn cảm thấy cô đơn nữa. Hình như có một điều gì đó vừa len nhẹ vào trái tim ông mà ông còn đang tự dối mình, chưa dám phân tích để nhìn nhận.

Ngồi một lúc, ông Tân ngả người xuống bộ ván và lơ mơ ngủ.

Tiếng mưa vẫn gõ nhịp đều đều như ai đó đang cố tình ru dỗ đưa ông vào giấc ngủ êm đềm...

Đang mơ màng, ông Tân thoáng cảm nhận có ai đó vừa đi lướt ngang qua chỗ mình nằm. Mở choàng mắt ra nhìn đảo dác khắp nơi vẫn không thấy gì, ông Tân vừa mới định khép mắt lại ngủ tiếp thì nghe rõ ràng có tiếng cười khúc khích.

- Ai đó? Ai cười đó?

Ông Tân ngồi bật dậy lên tiếng hỏi.

Một bóng người mặc toàn đồ trắng thoáng lướt qua ông. Trong cái cảnh âm u tranh tối tranh sáng này, ông Tân không làm sao nhìn rõ được gương mặt người đó, nhưng ông biết chắc đó là một người phụ nữ.

- Cô... cô là ai?

Ông Tân hỏi.

- Tôi là chủ nhân trước đây của ngôi nhà này!

Một giọng nữ ấm áp cất lên.

Ông Tân lắp bắp:

- Bà... chẳng phải bà đã qua đời từ lâu rồi sao?

Một giọng cười trong trẻo vang lên, nhưng rõ ràng không phải là tiếng cười ghê rợn như lâu nay ông Tân thường nghe người ta kể về ma như vậy.

- Đúng là tôi đã chết rồi, chết cả hai vợ chồng! Nhưng vì chúng tôi chết oan, chúng tôi chưa tới số, nên bao nhiêu năm nay chúng tôi không sao siêu thoát được, cứ phải làm những vong hồn vất vưởng sống bám vào trần gian... Nay chúng tôi thấy ông là người tốt, biết suy nghĩ trước sau nên chúng tôi quyết định nhờ cậy ông giúp cho một việc, hy vọng vợ chồng tôi sớm được lai sinh.

Giọng nói của người phụ nữ rất rành mạch, khúc chiết khiến ông Tân không còn cảm thấy sợ hãi gì nữa.

Ông mạnh dạn:

- Có điều gì xin ông bà cứ nói, nếu sức tôi có thể làm được tôi nhất định sẽ làm cho ông bà.

Tiếng người phụ nữ nũng nịu:

- Anh thấy chưa, em đã bảo với anh, ông đây là người tốt!

Có tiếng trầm ấm của người đàn ông:

- Thì anh có chống đối em đâu...

Rồi tiếng hai người cười khúc khích với nhau.

Ông Tân cảm nhận đây là một cặp vợ chồng sống với nhau rất hạnh phúc, không biết vì lẽ gì mà họ chết, lại là chết oan ức đến nỗi hồn phách không siêu thoát được?

Tiếng người đàn ông:

- Được ông nhận lời giúp đỡ, vợ chồng tôi vô cùng đội ơn! Việc cũng không có gì quá sức ông đâu, nhưng cụ thể là việc gì thì vợ chồng tôi sẽ nói sau. Trước tiên, chúng tôi muốn nói về chuyện của ông trước đã.

- Chuyện của tôi?

Ông Tân ngạc nhiên hỏi lại.

- Đúng, chuyện của ông! Có phải ông luôn thắc mắc tại sao lại có sự trùng hợp giữa người vợ sắp cưới năm xưa của ông và cô Loan hiện nay, đúng không?

Ông Tân vừa ngỡ ngàng vừa mừng rỡ. Ông thấy có lẽ mọi sự sắp được sáng tỏ rồi.

- Ông... ông bà cũng biết cả việc đó nữa sao?

Ông Tân hỏi.

Tiếng người đàn bà cười giòn giã:

- Biết chứ? Chúng tôi biết mọi thứ từ ngày đầu tiên ông mới dọn về đây. Tôi vẫn thường nói với chồng tôi rằng, chúng mình sắp được chứng kiến một mối tình thật cảm động...

- Ông bà biết ba người chúng tôi có liên hệ gì với nhau thật sao?

Ông Tân nóng ruột.

Người phụ nữ không cười nữa, bà ta nói nghiêm túc:

- Người vợ hứa hôn năm xưa của ông chết, nhưng vì nợ duyên với ông chưa hết được nên ngay lúc đó hồn của cô ấy đã nhập vào xác đứa bé đã chết khi vừa mới sinh ra. Như vậy, cô Loan hiện nay chính là vợ hứa hôn ngày trước của ông sống lại trong thân xác đó. Những nhân duyên, nợ nần tiền kiếp nếu muốn ông hiểu rõ thì tôi phải giải thích dài dòng lắm. Ông chỉ cần biết như thế là đủ.

- Nhưng... tại sao cô ấy luôn mơ thấy tôi khi ngủ?

Ông Tân vẫn chưa hết thắc mắc.

Người phụ nữ bật cười:

- Đó là do các thế lực siêu nhiên muốn nhắc nhở cô ấy rằng cô ấy đã là người có chủ. Chính vì mơ gặp ông hằng đêm như thế mà cô ấy đã từ chối biết bao nhiêu lời tỏ tình cũng như lời cầu hôn của những gia đình khá giả. Đó là mệnh số của hai người, phải trải qua những thăng trầm như vậy cuối cùng mới được sống với nhau.

Ông Tân cảm thấy mừng vui không xiết, nhưng nỗi lo vẫn canh cánh bên lòng, ông buột miệng hỏi:

- Nhưng tôi phải làm sao bây giờ? Tôi phải nói sao với Loan để Loan không nghĩ tôi là kẻ đặt điều bậy bạ nhằm buông lời chọc ghẹo cô ấy?

Người đàn ông lên tiếng:

- Ông không có gì phải lo! Mọi việc đã được sắp xếp hết cả rồi! Cái gì đến sẽ tự nhiên mà đến thôi ông ạ!

Tuy không hiểu rõ lắm những lời người đàn ông nói, nhưng ông Tân cũng tạm hài lòng với những gì mình đã biết.

- Cái gì đến sẽ tự nó đến!

Ông lầm rầm nhắc lại như để trấn an mình.

Ông Tân ngược lên nhìn vào khoảng không trước mặt:

- Tôi rất cảm ơn ông bà đã cho tôi biết những chuyện ấy. Giờ thì xin ông bà hãy nói cho tôi biết tôi phải làm gì để giúp ông bà đây?

Giọng người đàn ông trầm hẳn xuống:

- “Trước khi nhờ ông giúp đỡ, tôi xin kể sơ qua về vợ chồng tôi cho ông được biết. Số là vợ chồng tôi không thể có con, điều này ai ai trong gia đình cũng biết. Chúng tôi được thừa hưởng toàn bộ gia sản của hai bên gia đình nên rất giàu có. Vì biết mình không có con nên chúng tôi luôn quan tâm giúp đỡ đứa cháu họ xa, và còn dự định sau này sẽ viết di chúc để lại toàn bộ gia sản cho nó.

Ai ngờ đâu nó là một đứa tham lam ích kỷ. Nó không chắc chúng tôi có để lại gia sản hay không, nên một mặt đối với chúng tôi rất mực thân tình lễ độ, một mặt lại ngấm ngấm tìm cách hại chúng tôi.

Vì nơi đây hoang vắng, chúng tôi lại sống biệt lập không giao tiếp với ai. Mà vợ chồng tôi lại có cái thú ra biển thuê thuyền nhỏ chèo đi chơi loanh quanh, điều này cũng nhiều người biết.

Nó đã vin vào những cái đó mà dựng lên cái chết của vợ chồng tôi: Chèo thuyền ra xa bất ngờ gặp giông bão nên đắm thuyền chết mất xác.

Thật sự chính nó đã giết chết vợ chồng tôi và giấu xác vào một nơi thật kín đáo.

Sau sự việc đó, nhà chức trách cũng có ý nghi ngờ nên mở một cuộc điều tra. Tất cả đều trùng khớp với lời khai của nó, vì tất cả đã được nó dàn dựng một cách vô cùng tinh vi, khéo léo. Cảnh sát cũng không tìm thấy gì, một thời gian sau cũng không nghe có hai thi thể vô thừa nhận nào nên vụ án coi như kết thúc, nó nghiêm nhiên trở thành người thừa hưởng toàn bộ gia tài.

Nó kêu bán ngôi nhà này từ rất lâu rồi, nhưng chính vì vợ chồng tôi cản ngăn mà nhiều người tới xem mặc dù rất hài lòng nhưng vẫn có những lý do này khác để cuối cùng không mua được. Tới lượt ông đến xem nhà, chúng tôi đã nhận thấy được những điều đặc biệt nơi ông, nên thúc giục cho mọi việc diễn ra suôn sẻ và nhanh chóng. Chúng tôi biết, ông sẽ là người giúp được chúng tôi. Vì ông hiền lành chất phác, lại không quá sợ ma như những người khác. Vả lại cuộc đời ông cũng gắn liền với một vài sự kiện huyền hoặc, nó thích hợp ở đây hơn...”

Người đàn ông im lặng một giây rồi nói tiếp:

- Thằng cháu mất nhân tính ấy sau khi giết chết vợ chồng tôi đã giấu xác vào đâu ông biết không? Chính là cái vách ngăn giữa nhà trên và nhà bếp đấy!

Ông Tân há hốc mồm:

- Thật à? Giấu xác ông bà trong vách ngăn?

Có tiếng người phụ nữ khóc thút thít, người đàn ông đỡ dành:

- Thôi mà em, chuyện qua lâu rồi, đừng đau lòng nữa!

Người đàn ông tiếp tục câu chuyện:

- Nó xây bức tường đó sau khi giết vợ chồng tôi và nhét xác của hai chúng tôi vào đó, nên dù cảnh sát có cố công tìm kiếm đến đâu vẫn không phát hiện ra được!

- Trời ơi! Thật không ngờ!

Ông Tân kêu lên. Hèn gì ngôi nhà to lớn thế này mà người đó lại kêu bán rẻ như thế, mà lại như muốn bán đỡ bán tháo cho xong, không muốn kỳ kèo dây dưa thêm nữa.

- Bây giờ tôi phải làm gì để giúp ông bà? - Ông Tân hỏi với vẻ nhiệt tình.

Người đàn ông chậm rãi nói:

- Trước tiên, ông hãy đi báo với nhà chức trách rồi phá bỏ bức tường đó, xác của chúng tôi sẽ được phơi bày. Thằng cháu bất nhân đó sẽ bị đền tội, nhưng đó là chuyện của các cơ quan chức trách, tôi không dám phiền đến ông. Tôi chỉ xin ông, sau khi xác chúng tôi được khám nghiệm xong xuôi, ông hãy đem đi hỏa thiêu và mang gởi lên chùa, đồng thời ông giúp chúng tôi lập một đàn cầu siêu, có như vậy hồn chúng tôi mới có thể siêu thoát được. Ông có vui lòng giúp đỡ chúng tôi không?

Ông Tân mạnh mẽ gật đầu:

- Ông bà cứ yên tâm đi, tôi sẽ làm việc đó ngay ngày mai!

- Cảm ơn ông! Vợ chồng tôi xin đội ơn ông!

Ông Tân xua tay rồi rút:

- Không... không việc gì mà ông bà phải cảm ơn tôi, đó là việc mà ai cũng sẽ làm thôi ông bà ạ! Ông bà hãy an lòng, tôi hy vọng ông bà sớm được siêu thoát và ở kiếp sau hai người lại được sống đời vợ chồng đầm ấm bên nhau.

Bóng trắng thoáng qua rồi một giọng nói mơ hồ xa vắng cất lên, ông Tân không xác định được đó là tiếng nói người vợ hay người chồng hay cả hai người đang cùng nói với ông:

- Hạnh phúc sẽ đến với ông! Ông cứ tin đi, hạnh phúc đã đến rất gần rồi...

Ông Tân ngồi trơ một mình trên bộ ván, ngơ ngác ngó xung quanh, nhưng ông biết vợ chồng họ đã đi rồi!

Ngoài trời, mưa cũng đã thôi rơi, nắng bắt đầu le lói, những tia nắng cuối ngày vẫn cố sức thắp lên ánh sáng rực rỡ cho bầu trời và mặt đất.

Ông Tân bỗng thấy lòng nôn nao khó tả. Ông nghĩ tới Loan, nghĩ tới những việc ông sẽ phải làm ngay trong buổi sáng ngày mai...

*
* *

Ông Tân thức dậy thật sớm, một mình ngồi uống hết mấy chung trà rồi đi loanh quanh mấy vòng trong khu vườn phía trước. Hôm nay ông không phải tưới cây vì mới mưa chiều hôm qua.

Ông Tân căng lồng ngực ra để hít thở cái không khí trong lành buổi sớm mai man mác mùi thơm cây cỏ. Và khi mặt trời vừa ló dạng, ông đã ăn mặc chỉnh tề.

Ông đạp xe vô hẻm tìm gặp Loan.

Loan rất bất ngờ khi thấy ông Tân đứng ngay cửa nhà mình, cô chưa kịp phản ứng thì ông Tân đã mở lời trước:

- Tôi có một việc rất quan trọng muốn cô góp ý giúp. Xin cô vui lòng đi với tôi một chút, được không cô?

Loan hơi ngần ngừ, nhưng thấy vẻ mặt ông Tân như có điều gì nghiêm trọng lắm, cô không dám từ chối, vội vàng khép cửa đi ra.

- Cô lên ngồi, tôi chờ!

Ông Tân nói ngắn gọn và Loan cũng riu ríu nghe theo.

Cả hai không ai nói lời nào mãi tới khi về tới nhà ông Tân.

Rót một ly nước đưa cho Loan, ông Tân chậm rãi nói:

- Có chuyện này đáng lẽ tôi không nên nói cho cô biết, vì có thể cô sẽ sợ, nhưng... vì là việc quan trọng, tôi không thể giấu cô mà cũng cần cô góp ý cho nữa, nên tôi mạo muội tới nhà cô vào sáng sớm tinh mơ thế này, xin cô hiểu mà đừng phiền giận gì tôi.

Loan nhỏ nhẹ:

- Dạ không có gì đâu! Ông cứ nói ra đi, nếu tôi biết gì thì tôi sẽ góp ý thật lòng, ông đừng ngại!

Ông Tân nhìn thẳng vào Loan:

- Hôm qua ở trong nhà tôi xảy ra một việc lạ. Nhưng trước khi kể, tôi muốn hỏi cô rằng cô có sợ ma không? Cô tin có ma không?

Loan cúi đầu về suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi tin có ma, nhưng sợ hay không thì tôi không dám khẳng định, bởi có lúc tôi nghĩ tôi sợ nhưng có lúc tôi lại nghĩ không có gì phải sợ! Ông à... chẳng lẽ ông muốn kể với tôi rằng ông đã gặp ma sao?

Ông Tân gật đầu:

- Đúng, tôi đã gặp ma, gặp tại đây!

Loan giật mình rồi bật cười:

- Ý ông nói tôi là ma đó à?

Ông Tân lắc đầu:

- Không, tôi biết cô là người! Và tôi còn biết căn kẽ hơn nữa kìa, tôi nói ra có thể cô nghĩ tôi đặt điều nhằm vào mục đích xấu, nhưng thật sự đây là điều tôi biết, tôi sẽ kể với cô, và tôi tin rằng sẽ có lúc cô tin những gì tôi nói.

Loan lo lắng:

- Hôm nay có chuyện gì mà ông có vẻ nghiêm trọng thế? Làm tôi sợ...

Ông Tân dịu giọng:

- Không, không có gì phải sợ cô ạ! Để tôi kể cô nghe, hôm qua, tại đây tôi đã gặp ma. Hai bóng ma đó chính là ông bà chủ nhà này trước kia. Họ đã bị ám hại, họ nhờ tôi giúp họ một vài chuyện. Mà cái chuyện đầu tiên tôi phải làm hôm nay là đi báo với nhà chức trách.

- Ông đi báo à? Báo chuyện gì?

Loan ngạc nhiên hỏi.

- Theo lời vợ chồng họ, người cháu đã giết chết họ rồi giấu xác trong bức tường dưới kia.

Ông Tân vừa nói vừa đưa tay chỉ xuống bức tường ngăn giữa nhà trên và nhà bếp. Loan còn đang ngơ ngẩn, ông Tân nói tiếp:

- Tôi phải đi báo nhà chức trách để họ phá tấm tường đó ra, nhưng hiện tại ngoài lời nói của

hồn ma tôi không có một căn cứ gì để đi báo án. Cô nghĩ tôi có nên đập phá bức tường trước rồi hãy đi báo nếu thực sự có xác chết bên trong?

Giờ đây Loan đã hiểu ra sự việc. Cô nhìn thẳng vào ông Tân và hỏi:

- Ông có thật sự tin vào những lời của hồn ma nói không?

Ông Tân gật đầu quả quyết:

- Tin! Tôi rất tin!

- Vậy thì ông hãy đi báo đi, không cần phải đập phá bức tường, đó cũng chính là sự thể hiện ông tôn trọng và tin tưởng họ!

Loan nói dứt khoát.

Ông Tân gật đầu:

- Cảm ơn cô, cô đã cho tôi lời khuyên thật phù hợp với ý nghĩ của tôi, như vậy tôi sẽ càng tự tin hơn nữa. Vậy, bây giờ cô có vui lòng ở lại đây chờ tôi hay cùng đi báo án với tôi?

Loan ngập ngừng:

- Không... ông đừng đi vội! Tôi muốn... tôi muốn biết ngoài việc đó ra, hồn ma còn nói gì với ông nữa không?

Ông Tân ngạc nhiên:

- Cô biết hồn ma còn nói chuyện khác với tôi sao?

- Ông đừng hỏi lại tôi, xin ông cứ trả lời cho tôi biết trước đã...

Loan năn nỉ.

Ông Tân nhìn Loan bằng ánh mắt thật nồng nàn:

- Hồn ma nói cho tôi biết cô là ai!

Loan không ngạc nhiên cũng không tò mò trước câu nói của ông Tân, cô chỉ lặng lẽ cúi đầu nói thật nhỏ:

- Vậy là đúng rồi! Tối hôm qua tôi lại có một giấc mơ... Từ hôm gặp ông lần đầu tiên, tôi đã không còn mơ gì nữa, nhưng tối vừa rồi tôi lại có một giấc mơ kỳ quặc. Một đôi vợ chồng đã đến kể cho tôi nghe về tiền kiếp của mình...

Ông Tân run giọng hỏi:

- Cô... cô có tin những lời họ kể?

Loan ngược mắt lên nhìn ông Tân, hai mắt cô đã đỏ hoe:

- Tôi... tôi tin... nhưng...

Ông Tân vui mừng siết chặt hai bàn tay Loan:

- Tôi biết... tôi biết cô cũng còn nhiều nghi ngại. Và chính bản thân tôi cũng không tránh khỏi điều đó! Bây giờ tôi sẽ đi báo án, nếu mọi việc hoàn toàn đúng như vậy thì chúng ta không còn gì để nghi ngờ nữa nhé? Cô đồng ý với tôi không?

Loan mỉm cười mà nước mắt rung rung, cô không rút tay mình ra khỏi tay ông Tân mà chỉ mỉm cười gật đầu.

Ban đầu những người ở sở cảnh sát không ai tin vào những lời huyền hoặc mà ông Tân nói, nhưng trước vẻ quyết liệt cam kết của ông, và khi rà soát lại nhân thân ông, người ta mới tạm tin mà phân bổ mấy người theo ông về nhà để phen phui sự việc.

Khi bức tường được phá bỏ, tất cả mọi người đều không khỏi bàng hoàng khi chứng kiến rõ ràng bên trong là hai xác người vẫn còn nguyên vẹn!

Ngay sau đó, người cháu lập tức bị bắt giải về đồn để lấy lời khai. Hai xác chết được đưa đi khám nghiệm.

Một tuần sau, ông Tân đã hoàn thành tâm nguyện của người chết. Ông đã đưa hai xác chết đi hỏa thiêu và đem gởi vào một ngôi chùa gần đó đúng như ước nguyện của họ.

Ông với các bậc cao tăng hòa thượng cũng ở chùa đó để lập một đàn giải oan cầu siêu cho cặp vợ chồng bất hạnh.

Một tháng sau, hai đứa con ông Tân thật sự vui mừng khi nhận được thư nhà, cha chúng báo tin đã tìm được cho mình một nửa!

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>